

Mao Tse-tung

Om ny-demokrati

Januari 1940

I. Vart går Kina?.....	1
II. Vi vill bygga ett nytt Kina	1
III. Kinas historiska kännetecken	1
IV. Den kinesiska revolutionen är en del av världsrevolutionen	3
V. Ny-demokratins politik.....	6
VI. Ny-demokratins ekonomi.....	9
VII. Den borgerliga diktaturen vederläggs.....	10
VIII. ”Vänsterns” frasmakeri vederläggs	13
IX. Den yttersta högern vederläggs.....	14
X. Folkets tre principer, gamla och nya	16
XI. Ny-demokratins kultur	20
XII. Den kinesiska kulturella revolutionens historiska kännetecken	21
XIII. De fyra perioderna.....	23
XIV. En del felaktiga idéer om kulturens karaktär	26
XV. En nationell, vetenskaplig masskultur	27

Anmärkning

Denna version är från Maos *Valda verk* bd 2. Översättning (från engelska): Nils G. Holmberg

I denna för de kinesiska kommunisterna programmatiskt och politiskt viktiga text formulerar där Mao sin syn på den kinesiska revolutionen och dess ”klasskaraktär” i början av andra världskriget. Uppsatsen baseras på ett tal som Mao höll 9 januari och publicerades i skriftlig för första gången 15 februari 1940 i den kinesiska tidskriften *Zhongguo wenhua* (Kinesisk kultur), under rubriken ”Om ny-demokratisk politik och ny-demokratisk kultur”, men rubriken ändrades kort efteråt (20 februari) till ”Om ny-demokrati”, när den gavs ut i tidningen *Jiefang*.

I Stuart Schrams antologi *Mao's Road to Power – Revolutionary writings 1912-1949* (vol. VII, s. 330-369) finns en engelsk översättning av versionen som publicerades i 1944 års kinesiska utgåva av Maos *Skrifter* (som uppenbarligen är identisk med den från 1940). Som vanligt påvisar Schram skillnader mellan den gamla och den reviderade versionen i *Valda verk* (det handlar om över 100 ändringar, de flesta ganska små, men ett 20-tal är större) – inga av dessa har dock noterats nedan (den intresserade rekommenderas att ta del av Schrams version).

Noterna nedan är från svenska *Valda verk*.

1 april 2016 / MF.

I. Vart går Kina?

Ända sedan försvarskriget började har en livfull stämning förhärskat i landet. Det råder en allmän känsla av att vi funnit en väg ut ur återvändsgränd, och folk går inte längre omkring och ser förtvivlade ut. På senare tid har emellertid kompromissmakarnas och antikommunisternas skrik och skrån ånyo fyllt luften och folk kastas åter i förvirring. De känsligaste och de som först påverkas är de intellektuella och de unga studerande. Än en gång uppstår frågan: Vad bör göras? Vart går Kina? Då nu *Kinesisk kultur*¹ publiceras, kan det måhända vara till nytta att klarlägga de politiska och kulturella strömningarna i landet. Jag är lekman i kulturfrågor; jag vill gärna studera dem men har först nyligen börjat göra det. Lyckligtvis finns det många kamrater i Yenan, som har skrivit ingående om dessa ting, varför mina enkla ord måhända kan tjäna samma syfte som gonggongslagen före en teaterföreställning. Våra anmärkningar kanske innehåller ett sanningskorn för nationens avancerade kulturarbetare och kan kanske tjäna till att i all enkelhet sporra dem att framträda med värdefulla egna bidrag, och vi hoppas att de ska delta i diskussionen för att nå riktiga slutsatser som svarar mot våra nationella behov. Det vetenskapliga sättet att närma sig ett problem är ”att söka sanningen ur fakta”. Den som övermodigt gör anspråk på ofelbarhet och läxar upp folk, kommer aldrig att klara upp någonting. De olyckor som drabbat vårt land är ytterst allvarliga och endast en vetenskaplig inställning och ansvarskänsla kan leda det in på vägen till befrielse. Det finns bara en sanning, och om man nått fram till den är det inte på grund av subjektivt skryt utan på grund av objektiv praktik. Den enda måttstocken för sanningen är miljoner människors revolutionära praktik. Detta kan, tror jag, anses vara *Kinesisk kulturs* inställning.

II. Vi vill bygga ett nytt Kina

I många år har vi kommunister kämpat för såväl en kulturell revolution som för en politisk och ekonomisk revolution, och vårt mål är att bygga ett nytt samhälle och en ny stat för den kinesiska nationen. Detta nya samhälle och denna nya stat kommer att ha inte bara en ny politik och en ny ekonomi utan även en ny kultur. Med andra ord, vi vill inte endast omvandla ett Kina som lider under politiskt förtryck och ekonomisk exploatering till ett Kina som är politiskt fritt och ekonomiskt blomstrande, vi vill också omvandla det Kina som hålls i okunnighet och efterblivenhet under den gamla kulturens inflytande till ett upplyst och framåtsträvande Kina under inflytande av en ny kultur. Kort sagt, vi vill bygga ett nytt Kina. Vårt mål på det kulturella området är att skapa en ny kinesisk nationell kultur.

III. Kinas historiska kännetecken

Vi vill skapa en ny nationell kultur, men vad slags kultur bör den vara?

Varje given kultur (som ideologisk form) är en återspeglning av politiken och ekonomin i ett givet samhälle, och den förra har i sin tur ett enormt inflytande och en stor verkan på den senare; ekonomin är grundvalen och politiken det koncentrerade uttrycket för ekonomin.² Detta är vår grundläggande åsikt om kulturens förhållande till politiken och ekonomin och om förhållandet mellan politiken och ekonomin. Därav följer att kulturens form först bestäms av de politiska och ekonomiska formerna, och att den endast då kan påverka och öva inflytande på de givna politiska och ekonomiska formerna. Marx säger: ”Det är inte människornas medvetande som bestämmer deras vara utan tvärtom deras samhälleliga vara som bestämmer

¹ *Kinesisk kultur* var en tidskrift som grundades i januari 1940 i Yenan; denna artikel var införd i första numret.

² Se V. I. Lenin: ”Än en gång om fackföreningarna, det nuvarande läget och Trotskijs och Bucharins misstag”, *Selected Works*, eng. uppl., International Publishers, New York, 1943, vol. IX, s. 54.

deras medvetande.”³ Han säger också: ”Filosoferna har endast på olika sätt *förklarat* världen, men vad det gäller är att *förändra* den.”⁴

Dessa vetenskapliga formuleringar har för första gången i mänsklighetens historia på ett riktigt sätt löst problemet om förhållandet mellan medvetandet och varat, och de är de fundamentala begrepp som ligger till grund för den dynamiska revolutionära teorin om kunskapen såsom verklighetens återspeglning, vilken senare så utförligt utvecklades av Lenin. Dessa fundamentala begrepp måste vi hålla i minnet då vi diskuterar Kinas kulturproblem.

Sålunda är det fullständigt klart att den gamla nationella kulturens reaktionära element som vi vill avskaffa är oskiljaktiga från den gamla nationella politiken och ekonomin, medan den nya nationella kulturen som vi vill bygga upp är oskiljaktig från den nya nationella politiken och ekonomin. Den kinesiska nationens gamla politik och ekonomi utgör grundvalen för dess gamla kultur, precis som dess nya politik och ekonomi kommer att utgöra grundvalen för dess nya kultur.

Vad är Kinas gamla politik och ekonomi? Och vad är dess gamla kultur?

Från dynastierna Chou och Chin var det kinesiska samhället feodalt och likaså dess politik och ekonomi. Och den härskande kulturen, som återspeglade politiken och ekonomin, var feodal kultur.

Efter den utländska kapitalismens invasion och den gradvisa tillväxten av kapitalistiska element i det kinesiska samhället, har landet steg för steg förändrats till ett kolonialt, halv-kolonialt och halvfeodalt samhälle. Kina är i dag kolonialt i de områden som ockuperats av Japan och i grunden halvkolonialt i kuomintangområdena, och det är övervägande feodalt eller halvfeodalt i båda dessa regioner. Sådant är alltså det nuvarande kinesiska samhällets karaktär och läget i vårt land. Detta samhälles politik och ekonomi är övervägande kolonial, halvkolonial och halvfeodal, och den härskande kulturen, som återspeglar politiken och ekonomin, är också kolonial, halvkolonial och halvfeodal.

Det är just mot dessa härskande politiska, ekonomiska och kulturella former som vår revolution riktas. Vad vi vill göra oss av med är den gamla koloniala, halvkoloniala och halvfeodala politiken och ekonomin och den gamla kulturen i deras tjänst. Och vad vi vill bygga upp är deras direkta motsats, dvs den kinesiska nationens nya politik, nya ekonomi och nya kultur.

Vad är då den kinesiska nationens nya politik och nya ekonomi, och vad är dess nya kultur?

Under historiens gång måste den kinesiska revolutionen genomgå två stadier: för det första, den demokratiska revolutionen, och, för det andra, den socialistiska revolutionen, och dessa är två till sitt väsen skilda revolutionära processer. Här tillhör demokratin inte den gamla kategorin – den är inte den gamla demokratin utan tillhör den nya kategorin – den är ny-demokrati.

Det kan således fastställas att Kinas nya politik är den nya demokratins politik, att Kinas nya ekonomi är den nya demokratins ekonomi, och att Kinas nya kultur är den nya demokratins kultur.

Sådana är för närvarande den kinesiska revolutionens historiska kännetecken. Varje politiskt parti, grupp eller person som deltar i den kinesiska revolutionen och inte förstår detta, kommer inte att vara i stånd att vägleda revolutionen och föra den till seger, utan kommer att kastas åt sidan av folket och lämnas att sörja utanför i kölden.

³ Karl Marx: ”Förord till *Till kritiken av den politiska ekonomin*”, Arbetarkulturs förlag, Stockholm, 1943, s. 7.

⁴ Karl Marx: ”Teser om Feuerbach” i F. Engels, *Ludwig Feuerbach och den klassiska tyska filosofins slut*, Arbetarkulturs förlag, Stockholm, 1943, s. 82.

IV. Den kinesiska revolutionen är en del av världrevolutionen

Den kinesiska revolutionens historiska kännetecken ligger i att den uppdelas i två stadier, demokrati och socialism. Det första är inte längre demokrati i allmänhet utan demokrati av det kinesiska slaget, en ny och särskild typ, nämligen, ny-demokrati. Hur har då detta historiska kännetecken kommit till? Har det funnits under de senaste hundra åren eller är det av yngre ursprung?

Ett kort studium av Kinas och den övriga världens historiska utveckling visar att detta kännetecken inte framträdde omedelbart efter Opiumkriget utan tog form senare, efter det första imperialistiska världskriget och Oktoberrevolutionen i Ryssland. Låt oss nu undersöka dess utformningsprocess.

Det är klart att av det nuvarande kinesiska samhällets koloniala, halvkoloniala och halvfeodala karaktär följer, att den kinesiska revolutionen måste uppdelas i två stadier. Första steget är att omvandla den koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhällsformen till ett självständigt demokratiskt samhälle. Det andra är att föra revolutionen vidare och bygga upp ett socialistiskt samhälle. För närvarande tar den kinesiska revolutionen det första steget.

Den förberedande perioden för detta första steg började med Opiumkriget 1840, dvs när det feodala samhället i Kina började förändras till ett halvkolonialt och halvfeodalt samhälle. Sedan kom rörelsen för Taipings himmelska kungarike, det fransk-kinesiska kriget, det kinesisk-japanska kriget, reformrörelsen av år 1898, 1911 års revolution, Fjärdemajrörelsen, Nordexpeditionen, det agrarrevolutionära kriget och det nuvarande försvarskriget mot Japan. Sammanlagt har dessa tagit ett helt århundrade, och i viss mening representerar de detta första steg, emedan de är strider som det kinesiska folket, vid olika tillfällen och i olika grad, utkämpat mot imperialismen och de feodala krafterna för att bygga upp ett självständigt demokratiskt samhälle och slutföra den första revolutionen. Revolutionen år 1911 var i djupare mening början till denna revolution. Till sin samhälleliga karaktär är denna revolution en borgerligt-demokratisk och inte en proletärt-socialistisk revolution. Den är fortfarande oavslutad och kräver alltjämt stora ansträngningar, ty intill denna dag är dess fiender ännu mycket starka. När dr Sun Yat-sen sade, ”Revolutionen är ännu inte slutförd, alla mina kamrater måste kämpa vidare”, menade han den borgerligt-demokratiska revolutionen.

En ändring inträffade emellertid i Kinas borgerligt-demokratiska revolution efter det första imperialistiska världskrigets utbrott 1914 och upprättandet av en socialistisk stat på en sjättedel av världens yta, som följde av Rysslands Oktoberrevolution 1917.

Före dessa händelser hörde den kinesiska borgerligt-demokratiska revolutionen hemma i den gamla kategorin av den borgerligt-demokratiska världrevolutionen, av vilken den var en del.

Efter dessa händelser, har den kinesiska borgerligt-demokratiska revolutionen förändrats, den har kommit in i den nya kategorin av borgerligt-demokratiska revolutioner, och vad de revolutionära krafternas inrangering angår, utgör de en del av den proletärt-socialistiska världrevolutionen.

Varför? Därför att det första imperialistiska världskriget och den första segerrika socialistiska revolutionen, Oktoberrevolutionen, har ändrat världshistoriens hela förlopp och inlett en ny era.

Den är en era i vilken den kapitalistiska världsfrenten har brutit samman på en del av jordklotet (en sjättedel av världen) och fullständigt blottat sin dekadens överallt annorstädes, en era i vilken de återstående kapitalistiska delarna inte kan överleva utan att mer än någonsin stödja sig på kolonierna och halvkolonierna; en era i vilken en socialistisk stat har upprättats

och har förklarat sig beredd att ge aktivt stöd åt befrielseörelsen i alla kolonier och halvkolonier och i vilken proletariatet i de kapitalistiska länderna ständigt befriar sig från de socialdemokratiska partiernas social-imperialistiska inflytande och har uttalat sitt stöd för befrielseörelsen i kolonierna och halvkolonierna. I denna era, hör inte längre någon revolution i en koloni eller en halvkoloni, som riktar sig mot imperialismen, dvs mot den internationella bourgeoisin eller den internationella kapitalismen, hemma i den gamla kategorin av den borgerligt-demokratiska världsrevolutionen, utan i den nya kategorin. Den utgör inte längre en del av den gamla borgerliga eller kapitalistiska världsrevolutionen, utan är en del av den nya världsrevolutionen, den proletärt-socialistiska världsrevolutionen. Sådana revolutionära kolonier och halvkolonier kan inte längre anses vara bundsförvanter till den kontrarevolutionära kapitalistiska världsfrenten; de har blivit bundsförvanter till den revolutionära socialistiska världsfrenten.

Trots att en sådan revolution i ett kolonialt eller halvkolonialt land till sin samhälleliga karaktär fortfarande är i grunden borgerligt-demokratisk under sitt första stadium eller första steg, och trots att dess objektiva uppgift är att röja vägen för kapitalismens utveckling, är den inte längre en revolution av det gamla slaget, ledd av bourgeoisin i syfte att upprätta ett kapitalistiskt samhälle och en stat under en borgerlig diktatur. Den tillhör det nya slaget av revolutioner som leds av proletariatet i syfte att, under det första stadiet, upprätta ett nydemokratiskt samhälle och en stat under en för alla de revolutionära klasserna gemensam diktatur. Sålunda tjänar denna revolution i verkligheten syftet att röja en ännu bredare väg för socialismens utveckling. Under loppet av dess utveckling kommer det måhända att uppstå ytterligare ett antal understadier, beroende på förändringar på fiendens sida och inom våra bundsförvarters led, men revolutionens grundläggande karaktär förblir oförändrad.

En dylik revolution angriper imperialismen i rötterna och tolereras därför inte av imperialismen utan bekämpas av den. Däremot gynnas den av socialismen och stöds av socialismens land och det socialistiska internationella proletariatet.

Därför blir en sådan revolution oundvikligen en del av den proletärt-socialistiska världsrevolutionen.

Den riktiga tesen att ”den kinesiska revolutionen är en del av världsrevolutionen” framlades så tidigt som 1924-27 under perioden för Kinas första stora revolution. Den lades fram av de kinesiska kommunisterna och stöddes av alla som deltog i den tidens antiimperialistiska och antifeodala kamp. Denna tes' betydelse klarlades emellertid inte fullständigt på den tiden, och följaktligen blev den endast vagt förstådd.

”Världsrevolutionen” åsyftar inte längre den gamla världsrevolutionen, ty den gamla borgerliga världsrevolutionen har länge tillhört det förgångna; den åsyftar den nya världsrevolutionen, den socialistiska världsrevolutionen. Likaledes betyder att bilda ”en del av” att bilda en del, inte av den gamla borgerliga, utan av den nya socialistiska revolutionen. Detta är en enorm förändring utan like i Kinas och världens historia.

Denna riktiga tes som framlades av de kinesiska kommunisterna grundar sig på Stalins teori.

Så tidigt som 1918, i en artikel till minnet av Oktoberrevolutionens första årsdag, skrev Stalin:

Oktoberomvälvningens väldiga, världsomfattande betydelse består ju huvudsakligen däri att den:

- 1) utvidgat den nationella frågans ram genom att förvandla den från en särfråga om kampen mot det nationella förtrycket i Europa till den allmänna frågan om de förtryckta folkens, koloniernas och halvkoloniernas befrielse från imperialismen;

2) öppnat breda möjligheter och verkliga vägar för denna befrielse, varigenom den i betydande grad underlättat befrielseverket för Orientens och västerlandets förtryckta folk genom att dra in dem i den allmänna strömfåran av den segerrika kampen mot imperialismen;

3) härigenom slagit en bro mellan det socialistiska västerlandet och det förslavade Orienten och skapat en ny revolutionsfront från västerlandets proletärer över revolutionen i Ryssland till Orientens förtryckta folk *mot* världsimperialismen.⁵

Sedan Stalin skrev denna artikel har han om och om igen förklarat teorin att revolutioner i kolonier och halvkolonier har brutit sig ur den gamla kategorin och blivit en del av den proletärt-socialistiska revolutionen. Den klaraste och mest precisa förklaring ges i en artikel som publicerades den 30 juni 1925 och i vilken Stalin argumenterade mot de dåtida jugoslaviska nationalisterna. Den hade rubriken ”än en gång till den nationella frågan” och finns i en av Chang Chung-shih översatt bok som utgivits under titeln *Stalin om den nationella frågan*. Den innehåller följande stycke:

Semitj återoppar sig på ett ställe i Stalins broschyr *Marxismen och den nationella frågan*, skriven i slutet av 1912. Det heter i denna broschyr att ”den nationella kampen under den *uppåtgående* kapitalismens betingelser är en kamp som de borgerliga klasserna för sinsemellan”. Därmed vill Semitj tydligen antyda att hans formel för bestämmande av den nationella rörelsens sociala innebörd under nuvarande historiska förhållanden är riktig. Men Stalins broschyr skrevs före det imperialistiska kriget, när den nationella frågan av marxisterna ännu inte betraktades som en fråga av världsomfattande betydelse, när marxisternas grundläggande krav om rätt till självbestämmande betraktades inte såsom en del av den proletära revolutionen, utan såsom en del av den borgerligt-demokratiska revolutionen. Det skulle vara löjligt att inte se att det internationella läget sedan dess undergått en genomgripande förändring, att kriget å ena sidan och Oktoberrevolutionen i Ryssland å andra sidan förvandlat den nationella frågan från en del av den borgerligt-demokratiska revolutionen till en del av den proletärt-socialistiska revolutionen. För så länge sen som i oktober 1916 sade Lenin i sin artikel ”Resultaten av diskussionen om självbestämmandet” att huvudpunkten i den nationella frågan, rätten till självbestämmande, hade upphört att vara en del av den allmänna demokratiska rörelsen, att den redan hade blivit en beståndsdel av den allmänna proletära, socialistiska revolutionen. Jag bortser här helt från senare arbeten i den nationella frågan av Lenin och av andra representanter för den ryska kommunismen. Vilken betydelse har det efter allt detta att Semitj återoppar ett ställe i Stalins broschyr, som skrevs under den *borgerligt*-demokratiska revolutionens period i Ryssland, och har det i dag, när vi till följd av det nya historiska läget inträtt i en ny epok, den *proletära* revolutionens epok? Det kan betyda endast att Semitj citerar utanför rum och tid, utan hänsyn till det levande historiska läget, och därmed kränker dialektikens mest elementära krav och struntar i att det som är riktigt i ett historiskt läge kan visa sig vara felaktigt i ett annat historiskt läge.⁶

Av detta kan man se att det finns två slag av världsrevolution, det första tillhörande den borgerliga eller kapitalistiska kategorin. Eran för detta slag av världsrevolution är sedan länge förbi, den slutade för så länge sedan som 1914, när det första imperialistiska världskriget utbröt och mer precist år 1917 då Oktoberrevolutionen ägde rum. Därmed började det andra slaget, nämligen den proletärt-socialistiska världsrevolutionen. Denna revolution har som huvudstyrka proletariatet i de kapitalistiska länderna och som bundsförvanter de förtryckta folken i kolonierna och halvkolonierna. Sak samma vilka klasser, partier eller individer i ett förtryckt land som ansluter sig till revolutionen, och sak samma huruvida de själva är medvetna om detta faktum eller förstår det, så länge som de bekämpar imperialismen, blir deras revolution en del av den proletärt-socialistiska världsrevolutionen och de blir dess bundsförvanter.

⁵ J. V. Stalin: ”Oktoberomvälvningen och den nationella frågan”, *Den nationella och koloniala frågan*, Arbetarkulturs förlag, Stockholm, 1941, s. 96.

⁶ J. V. Stalin: ”Än en gång till den nationella frågan”, a.a. s. 298-299, där översättningen dock inte är helt exakt.

I dag har den kinesiska revolutionen fått ännu större betydelse. Detta är en tid då kapitalismens ekonomiska och politiska kriser drar världen allt djupare in i det andra världskriget, då Sovjetunionen har nått en period av övergång från socialism till kommunism och är i stånd att leda och bistå proletariatet och förtryckta nationer i hela världen i deras kamp mot imperialistiskt krig och kapitalistisk reaktion, då proletariatet i de kapitalistiska länderna förbereder sig att störta kapitalismen och upprätta socialismen, och då proletariatet, bönderna, de intellektuella och andra delar av småbourgeoisin i Kina har blivit en mäktig självständig politisk kraft under Kinas kommunistiska partis ledning. Eftersom vi lever i dag och i denna era, bör vi då inte dra slutsatsen att den kinesiska revolutionen har fått en mycket större världsbetydelse? Jag tror att vi bör göra det. Den kinesiska revolutionen har blivit en mycket viktig del av världsrevolutionen.

Trots att den kinesiska revolutionen i detta första stadium (med dess många understadier) är en ny typ av borgerligt-demokratisk revolution och ännu inte i sig själv och till sin samhälleliga karaktär är en proletärt-socialistisk revolution, har den länge varit en del av den proletärt-socialistiska världsrevolutionen och är nu till och med en mycket viktig del av och en stor bundsförvant till denna världsrevolution. Det första steget eller stadiet i vår revolution är definitivt inte, och kan inte vara, att upprätta ett kapitalistiskt samhälle under den kinesiska bourgeoisins diktatur, utan kommer att resultera i upprättandet av ett ny-demokratiskt samhälle under en diktatur gemensam för alla revolutionära klasser i Kina och med det kinesiska proletariatet i spetsen. Revolutionen kommer sedan att föras vidare till det andra stadiet, i vilket ett socialistiskt samhälle kommer att upprättas i Kina.

Detta är det grundläggande kännetecknet för den kinesiska revolutionen av idag, för den nya revolutionära processen under de senaste tjugo åren (räknat från Fjärdemajrörelsen år 1919), och dess konkreta levande natur.

V. Ny-demokratins politik

Det nya historiska kännetecknet för den kinesiska revolutionen är dess uppdelning i två stadier. Det första är den ny-demokratiska revolutionen. Hur visar sig detta konkret i de inre politiska och ekonomiska förhållandena? Låt oss överväga frågan.

Före Fjärdemajrörelsen 1919 (som inträffade efter det första imperialistiska världskriget 1914 och den ryska Oktoberrevolutionen 1917) var småbourgeoisin och bourgeoisin (genom sina intellektuella) de politiska ledarna för den borgerligt-demokratiska revolutionen. Det kinesiska proletariatet hade ännu inte framträtt på den politiska scenen såsom en vaken och självständig klasskraft utan deltog i revolutionen endast som anhängare till småbourgeoisin och bourgeoisin. Så var fallet med proletariatet vid tiden för 1911 års revolution.

Efter Fjärdemajrörelsen var den politiske ledaren för Kinas borgerligt-demokratiska revolution inte längre bourgeoisin utan proletariatet, fast den nationella bourgeoisin fortsatte att delta i revolutionen. Det kinesiska proletariatet blev snabbt som följd av att det mognade och under den ryska revolutionens inflytande en vaken och självständig politisk kraft. Det var Kinas kommunistiska parti som förde fram parollen "Ned med imperialismen" och det genomgripande programmet för hela den borgerligt-demokratiska revolutionen, och det var Kinas kommunistiska parti ensamt som genomförde agrarrevolutionen.

Eftersom den kinesiska nationella bourgeoisin är en bourgeoisin i ett kolonialt och halvkolonialt land och är förtryckt av imperialismen, behåller den under vissa perioder och i viss utsträckning en viss revolutionär kvalitet – även i imperialismens era – i sin opposition mot de utländska imperialisterna och de inhemska styrelseorgan som skapats av byråkrater och krigsherrar (exempel på opposition mot de senare kan spåras under perioden för 1911 års revolution och Nordexpeditionen), och den kan ibland ingå förbund med proletariatet och

småbourgeoisin mot sådana fiender som den är beredd att bekämpa. I detta avseende skiljer sig den kinesiska bourgeoisin från bourgeoisin i det gamla Tsarrysland. Eftersom Tsarrysland var en militärt-feodal imperialism som angrep andra länder, saknade den ryska bourgeoisin helt revolutionära kvaliteter. Där var proletariatets uppgift att bekämpa bourgeoisin, inte att enas med den. Men Kinas nationella bourgeoisin har under vissa perioder och i viss utsträckning en revolutionär kvalitet, därför att Kina är ett kolonialt och halvkolonialt land som är ett offer för aggression. Här är det proletariatets uppgift att bilda en enhetsfront med den nationella bourgeoisin mot imperialismen och byråkrat- och krigsherrestyrena och inte förbise dess revolutionära kvalitet.

Samtidigt, eftersom den kinesiska nationella bourgeoisin är en borgerlig klass i ett kolonialt och halvkolonialt land och därför ytterst slapp ekonomiskt och politiskt, har den emellertid också ytterligare en kvalitet, nämligen, en benägenhet att göra eftergifter för revolutionens fiender. Även då den deltar i revolutionen är den ovillig att helt bryta med imperialismen; dessutom är den nära förbunden med exploateringen av landsbygdsområdena medelst jordrättan; således är den varken villig eller i stånd att grundligt slå imperialismen, än mindre de feudala krafterna. Följaktligen kan ingendera av de två grundläggande problemen eller uppgifterna i Kinas borgerligt-demokratiska revolution lösas eller genomföras av den nationella bourgeoisin. Vad Kinas storbourgeoisin angår, som representeras av Kuomintang, låg den under hela den långa perioden från 1927 till 1937 inkrupen i famnen på imperialisterna och ingick ett förbund med de feudala krafterna mot det revolutionära folket. År 1927 och en tid därefter följde också den kinesiska nationella bourgeoisin kontrarevolutionen. Under det pågående försvarskriget mot Japan har den delen av storbourgeoisin, som företräds av Wang Ching-wei, kapitulerat för fienden, vilket utgör ett nytt förräderi från storbourgeoisins sida. Således skiljer sig bourgeoisin i Kina i detta avseende från den tidigare bourgeoisin i de europeiska och amerikanska länderna, och särskilt från Frankrikes. När bourgeoisin i dessa länder, och särskilt i Frankrike, befann sig i sin revolutionära era var den borgerliga revolutionen relativt grundlig, medan bourgeoisin i Kina saknar även detta mått av grundlighet.

Den kinesiska bourgeoisins dubbelnatur är sådan att å ena sidan är dess deltagande i revolutionen möjlig och å andra sidan är den benägen till försoning med revolutionens fiender. Den sneglar åt bägge håll. Även bourgeoisin i europeisk och amerikansk historia har delat denna dubbelnatur. När de stod inför en mäktig fiende förenade de sig med arbetarna och bönderna mot honom, men när arbetarna och bönderna vaknade gjorde bourgeoisin helt om för att förena sig med fienden mot arbetarna och bönderna. Detta är en allmän regel som gäller för bourgeoisin i hela världen, men egenskapen är mera framträdande hos den kinesiska bourgeoisin.

I Kina är det fullständigt klart att de som kan leda folket till att störta imperialismen och de feudala krafterna kan vinna folkets förtroende, därför att dessa två, och särskilt imperialismen, är folkets dödsfiender. I dag kommer de, som kan leda folket till att driva ut den japanska imperialismen och införa ett demokratiskt styre, att bli folkets räddare. Historien har bevisat att den kinesiska bourgeoisin inte kan fylla denna uppgift, som oundvikligen faller på proletariatets skuldror.*

Därför utgör otvivelaktigt proletariatet, bönderna, de intellektuella och de andra delarna av småbourgeoisin de grundläggande krafter som avgör Kinas öde. Dessa klasser, av vilka en del

---

* I originalartikeln löd sista meningen så här: "Om den kinesiska bourgeoisin kan fylla denna uppgift kommer ingen att kunna hålla inne med sin beundran; men om den inte kan göra det, då kommer ansvaret oundvikligen att falla på proletariatets skuldror." (Stuart Schrams antologi *Revolutionary writings 1912-1949*, (vol. VII, s. 340). Hänvisningen till att den kinesiska borgarklassen kunde leda kampen mot japanerna och införa demokrati ströks således.

redan vaknat och andra håller på att vakna, kommer nödvändigtvis att bli de grundläggande beståndsdelarna i stats- och regeringsstrukturen i Kinas demokratiska republik med proletariatet som den ledande kraften. Den kinesiska demokratiska republik som vi önskar upprätta nu, måste vara en demokratisk republik under alla antiimperialistiska och antifeodala människors gemensamma diktatur och ledas av proletariatet, det vill säga, en ny-demokratisk republik, en republik enligt de äkta revolutionära nya Folkets tre principer och dessas Tre stora riktlinjer.

Denna ny-demokratiska republik kommer att vara olik den gamla europeisk-amerikanska formen av kapitalistisk republik under bourgeoisins diktatur, som är den gamla demokratiska formen och redan otidsenlig. Å andra sidan kommer den också att vara olik den socialistiska republiken av sovjetisk typ under proletariatets diktatur, som redan blomstrar i Sovjetunionen och som dessutom kommer att upprättas i alla kapitalistiska länder och otvivelaktigt kommer att bli den dominerande formen för stats- och regeringsstrukturen i alla de avancerade industriländerna. Denna form är emellertid, under en viss historisk period, inte lämplig för revolutionerna i de koloniala och halvkoloniala länderna. Under denna period måste därför en tredje statsform antas i revolutionerna i alla koloniala och halvkoloniala länder, nämligen den ny-demokratiska republiken. Denna form lämpar sig för en viss historisk period och är således en övergångsform; icke desto mindre är den en form som är nödvändig och kan inte undvaras.

Sålunda kan de många typerna av statssystem i världen nedbringas till tre grundläggande kategorier i enlighet med klasskaraktären hos deras politiska makt: 1) republiker under bourgeoisins diktatur; 2) republiker under proletariatets diktatur samt 3) republiker under flera revolutionära klassers gemensamma diktatur.

Den första kategorin innefattar de gamla demokratiska staterna. I dag, efter det andra imperialistiska krigets utbrott, finns det i många kapitalistländer, som har kommit eller håller på att komma under bourgeoisins blodiga militärdiktatur, knappast något spår av demokrati. Vissa länder under godsägarnas och bourgeoisins gemensamma diktatur kan tas med i denna kategori.

Den andra kategorin finns i Sovjetunionen, och betingelserna för dess uppkomst håller på att mogna i kapitalistländerna. I framtiden kommer den att under en viss period bli den förhärskande formen i hela världen.

Den tredje kategorin är den övergångsform för staten som kommer att antas i de koloniala och halvkoloniala ländernas revolutioner. Var och en av dessa revolutioner kommer nödvändigtvis att ha sina egna särskilda kännetecken, men dessa kommer att vara små variationer på ett allmänt tema. Så vitt det är fråga om revolutioner i koloniala eller halvkoloniala länder kommer deras stats- och regeringsstrukturer av nödvändighet att i grunden vara desamma, dvs en ny-demokratisk stat under flera antiimperialistiska klassers gemensamma diktatur. I dagens Kina representerar den antijapanska enhetsfronten den ny-demokratiska statsformen. Den är anti-japansk och antiimperialistisk; den är också en enhetsfront, ett förbund av flera revolutionära klasser. Men i den största delen av landet utanför de demokratiska antijapanska basområdena, som leds av kommunistiska partiet, har arbetet med att införa demokratin, trots att kriget har pågått så länge, tyvärr knappast påbörjats och de japanska imperialisterna har utnyttjat denna grundläggande svaghet till att tränga in i vårt land. Om ingenting görs åt saken kommer vår framtid som nation i allvarlig fara.

Den fråga som diskuteras här är ”statssystemet”. Efter flera årtionden av tvister sedan Ching-dynastins sista år har den ännu inte klarats upp. I verkligheten är den helt enkelt en fråga om de olika klassernas status inom staten. Bourgeoisin döljer som regel problemet om klassstatus och genomför sin en-klass-diktatur under ”nationell” etikett. Att fakta på detta sätt döljs är ingen fördel för det revolutionära folket och saken bör grundligt förklaras för det. Uttrycket

”nationell” kan passera, men det får inte innefatta kontrarevolutionärer och förrädare. Den slags stat vi behöver i dag är en diktatur av alla de revolutionära klasserna över kontrarevolutionärerna och förrädarna.

Det så kallade demokratiska systemet i moderna stater monopoliseras vanligen av bourgeoisin och har blivit blott och bart ett instrument för gemene mans förtryckande. Däremot innebär Kuomintangens demokratiprincip ett demokratiskt system i vilket hela folket har del och som inte är fåtalets privategendom.

Så löd den högtidliga deklARATION som gjordes i Manifestet från Kuomintangens Första rikskongress, vilken hölls 1924 under den period då Kuomintang och kommunisterna samarbetade. I sexton år har Kuomintang brutit mot denna deklARATION, och som följd härav har det skapat den rådande allvarliga nationella krisen. Detta är ett grovt misstag, som vi hoppas Kuomintang ska rätta till i försvarskrigets renande eld.

Vad frågan om ”regeringssystemet” angår, är detta en fråga om hur den politiska makten organiseras, den form i vilken en eller annan samhällsklass väljer att organisera sin politiska maktapparat för att bekämpa sina fiender och skydda sig själv. Det finns ingen stat som inte har en lämplig politisk maktapparat som representerar den. Kina kommer nu måhända att anta ett system av folkkongresser, från den nationella folkkongressen ned till provinsens, häradets, distriktets och kommunens folkkongresser, där alla nivåer väljer sina respektive styrande organ. Men om varje revolutionär klass ska bli riktigt representerad i enlighet med dess status i staten och folkviljan uttryckas på ett riktigt sätt, om de revolutionära striderna ska få en riktig ledning och den ny-demokratiska andan ett riktigt uttryck, då måste ett system av verklig allmän och lika rösträtt, oavsett kön, religion, egendom eller utbildning, införas. Sådant är den demokratiska centralismens system. Endast en regering som grundar sig på demokratisk centralism kan helt och fullt uttrycka viljan hos alla revolutionära människor och mest effektivt bekämpa revolutionens fiender. Det måste finnas en anda av vägran att ”ägas privat av ett fåtal” i regeringen och armén; utan ett verkligt demokratiskt system kan detta inte uppnås och kommer regeringssystemet och statssystemet inte att dra jämt.

Statssystemet, alla de revolutionära klassernas gemensamma diktatur och regeringssystemet, demokratisk centralism – dessa utgör politiken för ny-demokratien, den ny-demokratiska republiken, den antijapanska enhetsfrontens republik, den på de nya Folkets tre principer med dessas Tre stora riktlinjer byggda republiken Kina till gagnet såväl som till namnet. I dag har vi republiken Kina till namnet men inte till gagnet, och vår nuvarande uppgift är att skapa den verklighet som ska passa namnet.

Sådana är de inrikespolitiska förhållanden som ett revolutionärt Kina, ett Kina som bekämpar den japanska aggressionen, ofelbart bör och måste upprätta; sådan är inriktningen, den enda riktiga inriktningen, för vårt nuvarande nationella uppbyggnadsarbete.

VI. Ny-demokratins ekonomi

Om en sådan republik ska upprättas i Kina, måste den vara ny-demokratisk inte enbart i sin politik utan också i sin ekonomi.

Den kommer att äga de stora bankerna och de stora industri- och handelsföretagen.

Företag, såsom banker, järnvägar och flygbolag, vare sig de ägs av kineser eller utlänningar, har monopolkaraktär eller är för stora för att administreras privat, ska skötas och administreras av staten, så att privatkapitalet inte kan dominera folkets försörjning: detta är huvudprincipen för kapitalets reglering.

Detta är ännu en av de högtidliga deklARATIONerna i Manifestet från Kuomintangens Första rikskongress, som hölls under perioden då Kuomintang och kommunisterna samarbetade, och

det är den riktiga politiken för en ny-demokratisk republiks ekonomiska struktur. I den nydemokratiska republiken under proletariats ledning, kommer statsföretagen att ha socialistisk karaktär och att utgöra den ledande kraften i hela nationalhushållningen, men republiken kommer varken att konfiskera kapitalistisk privategendom i allmänhet eller förbjuda utvecklingen av sådan kapitalistisk produktion som inte "dominerar folkets försörjning", ty Kinas ekonomi är fortfarande mycket efterbliven.

Republiken kommer att vidta vissa nödvändiga åtgärder för att konfiskera godsägarnas jord och fördela den till de bönder som har mycket liten eller ingen jord, genomföra dr Sun Yat-sens paroll "jorden åt dess brukare", avskaffa feodala förhållanden på landsbygden samt överlämna jorden till bönderna att äga privat. Rika bönders hushållning kommer att tillåtas på landsbygden. Sådan är politiken för "utjämning av äganderätten till jorden". "Jorden åt dess brukare" är den rätta parollen för denna politik. Socialistisk jordbrukshushållning kommer i allmänhet inte att upprättas på detta stadium, trots att olika typer av kooperativa företag, som utvecklas på grundval av "jorden åt dess brukare" kommer att innehålla socialistiska element.

Kinas ekonomi måste utvecklas längs vägen "kapitalets reglering" och "utjämning av äganderätten till jorden", och den får aldrig bli "privatägd av ett fåtal"; vi får aldrig tillåta de få kapitalisterna och godsägarna att "dominera folkets försörjning"; vi får aldrig upprätta ett kapitalistiskt samhälle av europeisk-amerikansk typ eller låta det gamla halvfeodala samhället fortleva. Envar som försöker gå emot denna linje för framåtskridandet kommer förvisso inte att lyckas, utan kommer att köra huvudet i väggen.

Sådana är de inrikes ekonomiska förhållanden som ett revolutionärt Kina, ett Kina som bekämpar den japanska aggressionen, måste och av nödvändighet kommer att upprätta.

Sådan är ny-demokratins ekonomi.

Och ny-demokratins politik är det koncentrerade uttrycket för nydemokratins ekonomi.

VII. Den borgerliga diktaturen vederläggs

Mer än 90 procent av folket vill ha en republik av detta slag med en ny-demokratisk politik och en ny-demokratisk ekonomi; det finns ingen annan väg.

Men hur är det med vägen till ett kapitalistiskt samhälle under en borgerlig diktatur? Visst slog den europeiska och amerikanska bourgeoisin in på denna gamla väg, men vare sig man gillar det eller inte, tillåter varken det internationella läget eller läget här hemma Kina att göra likadant.

Av det internationella läget att döma är denna väg blockerad. I grunden är det nuvarande internationella läget en kamp mellan kapitalismen och socialismen, i vilken kapitalismen är på nedgång och socialismen på uppgång. För det första kommer den internationella kapitalismen, eller imperialismen, inte att tillåta att ett kapitalistiskt samhälle under en borgerlig diktatur upprättas i Kina. Det moderna Kinas historia är verkligen historien om imperialistisk aggression, om hur imperialismen har bekämpat Kinas självständighet och utveckling till kapitalismen. Tidigare revolutioner i Kina misslyckades, därför att imperialismen ströp dem, och otaliga revolutionära martyrer dog i bitter klagan över att deras uppgift inte uppfyllts. I dag tvingar en mäktig japansk imperialism sig in i Kina och vill reducera det till en koloni; det är inte Kina som utvecklar en kinesisk kapitalism utan Japan som utvecklar en japansk kapitalism i vårt land; och det är inte den kinesiska bourgeoisin utan den japanska bourgeoisin som utövar sin diktatur i vårt land. Det är sant att denna period är den i vilken den döende

imperialismen utkämpar sin sista strid – imperialismen är ”döende kapitalism”.⁷ Men just därför att den håller på att dö, är den så mycket mer beroende av kolonier och halvkolonier för att kunna överleva och kommer säkerligen inte att tillåta att någon koloni eller halvkoloni upprättar någonting som liknar ett kapitalistiskt samhälle under sin egen bourgeois diktatur. Just därför, att den japanska imperialismen sitter fast i allvarliga ekonomiska och politiska kriser, just därför att den är döende, måste den invadera Kina och reducera det till en koloni och på så sätt blockera vägen till en borgerlig diktatur och en nationell kapitalism i Kina.

För det andra, kommer socialismen inte att tillåta det. Samtliga imperialistmakter i världen är våra fiender, och Kina kan omöjligen uppnå självständighet utan hjälp från socialismens land och det internationella proletariet. Det vill säga, det kan inte göra detta utan bistånd från Sovjetunionen och utan den hjälp som proletariet i Japan, Storbritannien, Förenta staterna, Frankrike, Tyskland, Italien och andra länder lämnar genom sin kamp mot kapitalismen. Trots att ingen kan påstå, att den kinesiska revolutionens seger måste vänta tills segern i revolutionen vunnits i alla dessa länder, eller i en eller två av dem, står det utom allt tvivel att vi kan inte vinna utan den ytterligare styrka som dessa länders proletariet ger. Alldeles särskilt är den sovjetiska hjälpen absolut oundgänglig för Kinas slutseger i försvarskriget. Om den sovjetiska hjälpen avvisas, kommer revolutionen att misslyckas. Utgör inte de antisovjetiska kampanjerna från 1927 och framöver⁸ en synnerligen klar lärdom? Världen befinner sig i dag i en ny era av krig och revolutioner, en era i vilken kapitalismen otvivelaktigt är döende och socialismen otvivelaktigt blomstrar. Vore det inte under dessa omständigheter rena fantasier att vilja upprätta ett kapitalistiskt samhälle i Kina under en borgerlig diktatur sedan imperialismen och feodalismen besegrats?

Trots att bourgeoisins lilla Kemaldiktatur,⁹ till följd av vissa särskilda förhållanden (bourgeoisins framgångar med tillbakasländet av den grekiska aggressionen och proletarietets svaghet), framträdde i Turkiet efter det första imperialistiska världskriget och Oktoberrevolutionen, kan det inte bli tal om ett andra Turkiet, än mindre ett ”Turkiet” med en folkmängd på 450 miljoner efter andra världskrigets slut och det socialistiska uppbyggets genomförande i Sovjetunionen. Under de särskilda förhållanden som råder i Kina (bourgeoisins slapphet och dess benägenhet till försonlighet, och proletarietets styrka och dess revolutionära grundlighet), går inte saker så lätt för sig som i Turkiet. Ropade inte en del medlemmar av den kinesiska bourgeoisin efter kemalism sedan den första stora revolutionen misslyckats 1927? Men var är Kinas Kemal? Och var är Kinas borgerliga diktatur och kapitalistiska samhälle? Dessutom tvingades även Kemals Turkiet slutligen att kasta sig i armarna på den brittisk-franska imperialismen, blev alltmer en halvkoloni och en del av den reaktionära imperialistiska världen. I dagens internationella läge får ”hjältarna” i kolonierna och halvkolonierna antingen ansluta sig till den imperialistiska fronten och bli en del av

⁷ V. I. Lenin: ”Imperialismen som kapitalismens högsta stadium”, *Valda verk*, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva, 1956, bd I: 2, s. 586.

⁸ Dessa antisovjetiska kampanjer anstiftades av kuomintangregeringen omedelbart efter Chiang Kai-sheks förräderi mot revolutionen. Den 13 december 1927 mördade Kuomintang den sovjetiske vicekonsuln i Canton och nästa dag utgav dess regering i Nanking ett dekret vari den avbröt förbindelserna med Ryssland, återkallade det officiella erkännandet av de sovjetiska konsulerna i provinserna och beordrade de sovjetiska handelsföretagen att inställa sin verksamhet. På imperialisternas anstiftan organiserade Chiang Kai-shek i augusti 1929 i nordöst provokationer mot Sovjetunionen, vilka resulterade i väpnade sammanstötningar.

⁹ Efter första världskriget tubbade de brittiska imperialisterna sin vasall Grekland att begå aggression mot Turkiet, men det turkiska folket slog, med Sovjetunionens hjälp, de grekiska trupperna år 1922. År 1923 valdes Kemal till Turkiets president. Stalin sade:

”En kemalistrevolution är en toppskiktets revolution, en revolution av den nationella köpmannabourgeoisin, som reser sig i kamp mot de utländska imperialisterna och vars utveckling i det följande väsentligen är riktad mot bönderna och arbetarna, mot själva möjligheten av en agrarrevolution.” (”Samtal med studerande vid Sun Yat-senuniversitetet”, *Works*, eng. uppl., FLPH, Moskva 1954, vol. IX, s. 261.)

världens kontrarevolutionära styrkor eller gå samman med den antiamerikanska fronten och bli en del av världsrevolutionens styrkor. De måste göra antingen det ena eller det andra, ty det finns inget tredje val.

Även av läget här hemma att döma, borde den kinesiska bourgeoisin redan ha lärt sig sin läxa. Knappt hade styrkan hos proletariatet och bönderna och andra småborgerliga massor fört 1927 års revolution till seger, förrän kapitalistklassen, med storbourgeoisin i spetsen, sparkade massorna åt sidan, grep revolutionens frukter, bildade ett kontrarevolutionärt förbund med imperialismen och de feodala krafterna och ansträngde sig till det yttersta i ett krig för ”kommunisternas undertryckande” som varade i tio år. Men vad blev resultatet? är det i dag, då en mäktig fiende har trängt djupt in i vårt territorium och försvarskriget mot Japan har pågått i två år, möjligt att det fortfarande finns människor som vill kopiera den europeiska och amerikanska bourgeoisins gamla förlegade recept? Ett årtionde gick åt för att ”undertrycka kommunisterna” så att de skulle försvinna, men inget kapitalistiskt samhälle med en borgerlig diktatur föddes ur detta ”undertryckande”. Är det möjligt att det fortfarande finns folk som vill försöka om igen? Det är sant att som resultat av detta årtiondes ”undertryckande” föddes en ”enpartidiktatur”, men den är en halvkolonial och halvfeodal diktatur. Dessutom inträffade efter fyra års ”undertryckande av kommunister” (från 1927 till intermezzot av den 18 september, 1931), att ”Manchukuo” skapades som följd av ”undertryckandet” och att 1937, efter ytterligare sex år av sådant ”undertryckande”, de japanska imperialisterna trängde in i Kina ända till söder om Stora muren. Om någon i dag ville bedriva ”undertryckande” i ännu ett årtionde, skulle det innebära en ny typ av ”undertryckande av kommunister”, något olikt det gamla. Men finns det inte en snabbfotad individ som redan hunnit före alla andra och fräckt tagit sig an detta nya företag, ”undertryckande av kommunister”? Jo, Wang Ching-wei, som har blivit en ny typ av antikommunistisk celebritet. Den som vill sluta sig till hans gäng må så göra, men skulle inte detta leda till ytterligare besvärligheter medan man storordigt talade om en borgerlig diktatur, ett kapitalistiskt samhälle, kemalism, en modern stat, enpartidiktatur, ”en doktrin”, osv osv? Och om någon i stället för att ansluta sig till Wang Ching-weis gäng, vill komma över till folkets läger för ”kamp mot Japan”, men inbillar sig att han så snart kriget är vunnit ska vara i stånd att sparka undan folket som bekämpar Japan, gripa frukterna av segern i kampen mot Japan och upprätta en ”evig enpartidiktatur”, är han inte enbart en dagdrömmare? ”Bekämpa Japan!” ”Bekämpa Japan!” Men vem är det som kämpar? Utan arbetarna och bönderna och andra delar av småbourgeoisin kan ni inte ta ett enda steg. Envar som fortfarande vågar försöka sparka dem åt sidan kommer själv att krossas. Har inte också detta blivit en fråga om sunt förnuft? Men den yttersta högern inom den kinesiska bourgeoisin (jag avser endast den yttersta högern) verkar inte att ha lärt någonting alls under de gångna tjugu åren. Skriker de inte fortfarande: ”Lägg band på kommunismen”, ”Frät sönder kommunismen” och ”Bekämpa kommunismen”? Har vi inte fått uppleva ”åtgärder för att begränsa främmande partiets verksamhet” som senare följdes av ”åtgärder för att behandla problemet med de främmande partierna” och ännu senare av ”Direktiv för att behandla problemet med de främmande partierna”? Himmel! Man undrar vad slags framtid de förbereder för vår nation och för sig själva med all denna verksamhet för att ”begränsa” och ”behandla”. Vi råder uppriktigt och allvarligt dessa herrar: öppna era ögon, ta en lång titt på Kina och omvärlden, se hur det står till såväl här hemma som utomlands och upprepa inte era misstag. Om ni framhärdat i era misstag kommer vårt lands framtid naturligtvis att bli katastrofal, men jag är säker att det inte kommer att gå väl för er heller. Detta är absolut sant, absolut säkert. Om inte den yttersta högern bland den kinesiska bourgeoisin vaknar upp, kommer dess framtid att vara långt ifrån ljus – den kommer endast att åstadkomma sin egen förintelse. Därför hoppas vi att Kinas antijapanska enhetsfront ska upprätthållas och att den antijapanska saken ska föras till seger genom samverkan av alla i stället för genom en enda

klicks monopol; detta är den enda goda politiken – all annan politik är dålig. Detta är det uppriktiga råd vi kommunisterna ger er, och anklaga inte oss för att vi inte har förvarnat er.

”Om det finns mat, låt alla dela på den.” Detta gamla kinesiska ordstäv innehåller mycken sanning. Eftersom vi alla tar del i kampen mot fienden, bör vi alla dela på maten, vi bör alla dela det arbete som finns att göra, och vi bör alla få del av möjligheterna till utbildning. En sådan hållning som ”Jag och jag allena ska ta allting” och ”ingen vågar skada mig” är ingenting annat än feodaltherrars gamla fula knep, och de är helt enkelt inte gångbara på 1940-talet.

Vi kommunisterna kommer aldrig att skjuta åt sidan någon som är revolutionär; vi kommer att hålla fast vid enhetsfronten och genomföra långvarigt samarbete med alla de klasser, skikt, politiska partier, grupper och individer som är villiga att bekämpa Japan till slutet. Men det går inte an, att vissa människor vill skjuta det kommunistiska partiet åt sidan; det går inte an att de vill splittra enhetsfronten. Kina måste fortsätta att bekämpa Japan, att enas och gå framåt, och vi kan inte tolerera någon som försöker kapitulera, orsaka splittring eller gå bakåt.

VIII. ”Vänsterns” frasmakeri vederläggs

Om den kapitalistiska vägen med en borgerlig diktatur inte kan komma i fråga, är det då möjligt att slå in på den socialistiska vägen med proletariets diktatur?

Nej, det är heller inte möjligt.

Den nuvarande revolutionen är otvivelaktigt det första steget, sons vid en senare tidpunkt kommer att utvecklas till det andra steget, steget till socialismen. Och Kina kommer att nå den verkliga lyckan först när det inträder i socialismens era. Men i dag är ännu inte den rätta tiden att införa socialismen. Den kinesiska revolutionens nuvarande uppgift är att bekämpa imperialismen och feodalismen, och socialismen kan inte komma i fråga förrän denna uppgift är slutförd. Den kinesiska revolutionen kan inte undgå att ta dessa två steg, först steget till nydemokrati och sedan steget till socialism. Dessutom kommer det första steget att kräva ganska lång tid och kan inte tas från i dag till i morgon. Vi är inte utopister och kan inte avskilja oss från de verkliga förhållanden som vi står inför.

En del ondsinta propagandister, som med flit förväxlar dessa två klart åtskilda revolutionära stadier, förespråkar den s k teorin om en enda revolution i syfte att bevisa att Folkets tre principer gäller för alla slags revolutioner och att kommunismen följaktligen förlorar sitt existensberättigande. Med denna ”teori” bekämpar de frenetiskt kommunismen och kommunistiska partiet, åttonde routearmén och Nya fjärde armén samt gränsområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Deras verkliga syfte är att utrota all revolution, att bekämpa en genomgripande borgerligt-demokratisk revolution och grundligt motstånd mot Japan samt att förbereda folkopinionen på deras kapitulation för de japanska angriparna. Allt detta främjas medvetet av de japanska imperialisterna. Sedan de ockuperat Wuhan har de kommit underfund med, att de inte kan lägga Kina under sig med enbart militär styrka, och har därför tagit sin tillflykt till politiska offensiver och ekonomiska lockelser. Deras politiska offensiver går ut på att fresta vacklande element inom det antijapanska lägret, splittra enhetsfronten och undergräva samarbetet mellan Kuomintang och kommunisterna. Deras ekonomiska lockelser tar formen av de så kallade gemensamma industriföretagen. I mellersta och södra Kina tillåter de japanska angriparna kinesiska kapitalister att investera 51 procent av kapitalet i sådana företag, och de resterande 49 procenten utgörs av japanskt kapital; i norra Kina tillåter de kinesiska kapitalister att investera 49 procent av kapitalet och de resterande 51 procenten utgörs av japanskt kapital. De japanska inkräktarna har också lovat att till de kinesiska kapitalisterna återställa deras forna tillgångar i form av stamaktier i företagen. Så snart en del samvetslösa kapitalister får vittring på profiter, glömmer de alla moraliska principer och det

kliar i dem att göra ett kap. En del, representerade av Wang Ching-wei, har redan kapitulerat. En annan del, som smyger omkring i det antijapanska lägret, skulle också gärna gå över. Men fega som tjuvar, fruktar de att kommunisterna ska blockera utgången för dem och dessutom att vanligt folk ska brännmärka dem som förrädare. Så de har slagit sina kloka huvuden ihop och beslutat att förbereda marken i kulturkretsar och genom pressen. Sedan de väl beslutat om sin politik förlorade de ingen tid utan anställde en del ”metafysikutprånglare”¹⁰ plus ett fåtal trotskister, som nu svänger med pennorna åt alla håll som om de vore lansar och ställer till oväsen. Härifrån kommer hela säcken full med knep för att lura folk som inte vet vad som pågår i världen omkring dem – ”teorin om en enda revolution”, historierna om att kommunismen inte passar Kinas nationella betingelser, att inget behov finns av ett kommunistiskt parti i Kina, att åttonde routearmén och Nya fjärde armén saboterar försvarskriget mot Japan och endast förflyttar sig utan att strida, att gränsområdet Shensi-Kansu-Ningsia är en feodal separatistregim, att kommunistiska partiet är ohörsamt, har en avvikande mening, intrigerar och försöker splittra – allt i syfte att förse kapitalisterna med goda skäl för att få sina 49 eller 51 procent och vid lägligaste tidpunkt sälja nationens intressen till fienden. Detta är att ”stjäla bjälkarna och stolparna och ersätta dem med ruttet virke” – att förbereda folkopinionen för deras planerade kapitulation. Således är dessa herrar, som till synes med allvar för ut ”teorin om en enda revolution” för att bekämpa kommunismen och kommunistiska partiet, inte ute efter någonting annat än sina 49 eller 51 procent. Hur måste de inte ha brytt sina hjärnor! ”Teorin om en enda revolution” är helt enkelt en teori om ingen revolution alls, och detta är sakens kärna.

Men det finns andra människor som till synes inte har några dåliga avsikter, som blir vilseledda av ”teorin om en enda revolution” och den fantastiska iden att ”förverkliga både den politiska och samhälleliga revolutionen i ett slag”, de förstår inte att vår revolution är uppdelad i stadier, att vi inte kan gå vidare till nästa stadium förrän vi har genomfört det första, och att det inte finns någonting sådant som att ”förverkliga båda i ett slag”. Deras inställning är också mycket skadlig därför att den förväxlar de steg som revolutionen måste ta och skadar de bemödanden som är inriktade på den nuvarande uppgiften. Det är riktigt och i enlighet med den marxistiska teorin om revolutionär utveckling att, om de två revolutionära stadierna, säga, att det första ger betingelserna för det andra och att bägge måste följa på varandra, utan att något mellanstadium för en borgerlig diktatur medges. Det är emellertid en utopisk synpunkt som förkastas av sanna revolutionärer att säga att den demokratiska revolutionen inte har någon särskild uppgift eller period som är dess egen, utan att den kan förenas och genomföras samtidigt med en annan uppgift, dvs med den socialistiska uppgiften (som kan genomföras endast i en annan period), och detta är vad de kallar ”förverkliga båda i ett slag”.

IX. Den yttersta högern vederläggs

Bourgeoisins yttersta höger kommer i sin tur fram och säger: ”Nåväl, ni kommunister har skjutit upp det socialistiska systemet till ett senare stadium och deklarerat: 'Eftersom Folkets tre principer är vad Kina behöver i dag, är vårt parti redo att kämpa för att fullständigt genomföra dem'.¹¹ Nåväl, packa då ihop er kommunism tills vidare.” Ett förfärligt oväsen har nyligen anställts med detta slags argument i form av teorin om ”en doktrin”. I grund och

¹⁰ ”Metafysikutprånglarna” var Chang Chun-mai och hans grupp. Efter Fjärdemajrörelsen bekämpade Chang öppet vetenskapen och förespråkade metafysiken, eller vad han kallade ”andlig kultur”, och kom därmed att bli känd som en ”metafysikutprånglare”. För att stödja Chiang Kai-shek och de japanska aggressorerna offentliggjorde han i december 1938 på Chiang Kai-sheks order ett ”öppet brev till herr Mao Tse-tung”, i vilket han ilsket krävde att åttonde routearmén, Nya fjärde armén och gränsområdet Shensi-Kansu-Ningsia skulle avskaffas.

¹¹ Se Kinas kommunistiska partis Centralkommittés i september 1937 utgivna manifest om upprättandet av samarbetet mellan Kuomintang och kommunisterna.

botten är detta den yttersta högerns tjut efter borgerlig despotism. Av hövlighet kan vi emellertid helt enkelt beskriva det såsom total brist på sunt förnuft.

Kommunismen är på en och samma gång ett fullständigt system av proletär ideologi och ett nytt samhällssystem. Den skiljer sig från alla andra ideologier och samhällssystem och är det mest fulländade, progressiva, revolutionära och förnuftsensliga systemet i mänsklighetens historia. Feodalismens ideologi och samhällssystem hör hemma endast i historiens museum. Kapitalismens ideologi och samhällssystem har också blivit ett museiföremål i en del av världen (i Sovjetunionen), men liknar i andra länder "en döende människa vars liv snabbt dalar, liksom solen då den går ned bakom västra bergen", och kommer snart att förvisas till muséet. Endast kommunismens ideologi och samhällssystem är fyllda av ungdom och livskraft och stormar fram över världen med farten i ett jordskred och kraften i en ljungheld. Den vetenskapliga kommunismens införande i Kina har öppnat nya vidder för folket och har förändrat den kinesiska revolutionens ansikte. Utan kommunismen som vägledare kan Kinas demokratiska revolution omöjligt lyckas, än mindre gå vidare till nästa stadium. Detta är orsaken till att bourgeoisins yttersta höger så högljutt kräver att kommunismen ska "packa ihop". Men den får inte "packa ihop", ty när kommunismen har "packat ihop" kommer Kina att stå inför sin undergång. I dag lutar hela världen till kommunismen för sin räddning, och Kina är inget undantag.

Alla vet att kommunistiska partiet har ett dagsprogram och ett program för framtiden, ett minimi- och ett maximiprogram för det samhällssystem det förespråkar. För den innevarande perioden, ny-demokrati, och för framtiden, socialism; dessa är två delar i en organisk helhet som vägleds av en och samma kommunistiska ideologi. är det då inte i högsta grad löjligt att väsnas om att kommunismen ska "packa ihop" därför att kommunistiska partiets minimiprogram i allt väsentligt stämmer med de politiska grundsatserna i Folkets tre principer? Det är just därför att dessa två i grunden överensstämmer, som vi kommunister finner det möjligt att erkänna "Folkets tre principer som den politiska grundvalen för den antijapanska enhetsfronten" och medge att "eftersom Folkets tre principer är vad Kina behöver i dag, är vårt parti redo att kämpa för att fullständigt genomföra dem"; annars skulle inte en sådan möjlighet existera. Här har vi en enhetsfront mellan kommunismen och Folkets tre principer i den demokratiska revolutionens stadium, det slags enhetsfront som dr Sun Yat-sen tänkte på när han sade: "Kommunismen är en god vän till Folkets tre principer".¹² Att förkasta kommunismen är i verkligheten att förkasta enhetsfronten. Den yttersta högern har kokat ihop orimliga argument för kommunismens förkastande just därför att den vill förkasta enhetsfronten och praktisera sin enpartidoktrin.

Dessutom är teorin om "en doktrin" en orimlighet. Så länge klasser finns, kommer det att finnas lika många doktriner som det finns klasser, och till och med olika grupper inom samma klass kan ha sina olika doktriner. Eftersom den feodala klassen har en feodal doktrin, bourgeoisin en kapitalistisk doktrin, buddhisterna buddhismen, de kristna kristendomen och bönderna polyteismen, och eftersom under senaste åren en del människor också har förespråkat kemalism, fascism, vitalism,¹³ "doktrinen om fördelning enligt arbete",¹⁴ och allt möjligt annat, varför kan då inte proletariatet ha sin kommunism? Eftersom det finns oräkneliga "ismer", varför höjs då skriet "packa ihop den!" endast när kommunismen visar sig? Uppriktigt sagt så kommer "hoppackningen" inte att kunna genomföras. Låt oss hellre ha en tävlan. Om kommunismen blir slagen, ska vi kommunister hålla god min och erkänna

¹² Se dr Sun Yat-sens *Föreläsningar över Principen om folkets försörjning*, 1924, Andra föreläsningen.

¹³ *Vitalismen* var en redogörelse för Kuomintangfascismen, en pyttipanna som ett antal reaktionära spökskrivare rört ihop åt Chen Li-fu, en av de illa beryktade cheferna för Chiang Kai-sheks hemliga polis.

¹⁴ "Doktrinen om fördelning enligt arbete" var en högtravande paroll som oblygt framfördes av Yen Hsi-shan, krigsherren och representant för de stora jordägarna och storcompradorerna i provinsen Shansi.

nederlaget. Men om den inte blir slagen, låt då allt snack om ”en doktrin”, som bryter mot den demokratiska principen, ”packa ihop” så fort som möjligt.

För att undvika missförstånd och för den yttersta högerns uppbyggelse är det nödvändigt att klart visa vari Folkets tre principer och kommunismen verkligen överensstämmer och vari de inte gör det.

En jämförelse av dem båda uppvisar både likheter och olikheter.

Först, likheterna. De finns i de båda doktrinernas grundläggande politiska program under den borgerligt-demokratiska revolutionens stadium i Kina. De tre politiska grundsatserna i de revolutionära Folkets tre principer, nationalismen, demokratin och folkets försörjning, såsom dr Sun Yat-sen omtolkade dem 1924, är i grunden lika det kommunistiska politiska programmet under den demokratiska revolutionens stadium i Kina. Till följd av dessa likheter och till följd av genomförandet av Folkets tre principer föddes enhetsfronten mellan de två doktrinerna och de två partierna. Det är fel att bortse från denna sida.

Nu till olikheterna. 1) Det finns en skillnad i en del av programmet för den demokratiska revolutionens stadium. Det kommunistiska programmet för den demokratiska revolutionens hela förlopp innesluter fulla demokratiska rättigheter för folket, åttatimmars arbetsdag och en grundlig agrarrevolution, men det gör inte Folkets tre principer. Om inte dessa punkter läggs till Folkets tre principer och man är beredd att genomföra dem, är de två demokratiska programmen endast i grunden lika och kan inte beskrivas såsom helt och fullt lika. 2) En annan skillnad är, att ett av programmen innesluter den socialistiska revolutionens stadium medan det andra inte gör det. Kommunismen tänker sig att den socialistiska revolutionens stadium kommer efter den demokratiska revolutionens stadium, och har därför utöver sitt minimiprogram ett maximiprogram, dvs, programmet för att uppnå socialismen och kommunismen. Folkets tre principer, som tänker sig endast den demokratiska revolutionens stadium och inte den socialistiska revolutionens stadium, har endast ett minimiprogram och inte ett maximiprogram, dvs, de har inget program för att upprätta socialismen och kommunismen. 3) Så har vi skillnaden i världsåskådning. Kommunismens världsåskådning är dialektisk och historisk materialism, medan Folkets tre principer förklarar historien i ljuset av folkets försörjning, vilket till sitt väsen är en dualistisk eller idealistisk åskådning; de två världsåskådningarna står i motsättning till varandra. 4) Slutligen har vi skillnaden i revolutionär grundlighet. Hos kommunister går teori och praktik samman, det vill säga, kommunister besitter revolutionär grundlighet. Hos anhängarna till Folkets tre principer, med undantag för de som är fullständigt lojala mot revolutionen och sanningen, går inte teori och praktik samman, och deras handlingar står i motsättning till deras ord, dvs de saknar revolutionär grundlighet. De ovannämnda punkterna är skillnaderna mellan de två doktrinerna. De utmärker kommunisterna och skiljer dem från anhängarna till Folkets tre principer. Det är otvivelaktigt i högsta grad fel att ignorera denna skillnad och endast se den sida som rör enheten och inte den som rör motsättningen.

När en gång allt detta förstås, är det lätt att se vad bourgeoisins yttersta höger har i sinnet när den kräver att kommunismen ska ”packas ihop”. Om detta inte betyder borgerlig despotism, finns det ingen mening i det alls.

X. Folkets tre principer, gamla och nya

Bourgeoisins yttersta höger har ingen förståelse alls för förändringarna i historien; dessa människors kunskap är så torftig att den praktiskt taget är obefintlig. De förstår vare sig skillnaden mellan kommunismen och Folkets tre principer eller mellan de nya Folkets tre principer och de gamla.

Vi kommunister erkänner "Folkets tre principer såsom den politiska grundvalen för den antijapanska nationella enhetsfronten", och att "eftersom Folkets tre principer är vad Kina behöver i dag, är vårt parti redo att kämpa för att fullständigt genomföra dem", och vi medger att det kommunistiska minimiprogrammet och de politiska grundsatserna i Folkets tre principer i grunden överensstämmer. Men vilket slag av Folkets tre principer? Folkets tre principer såsom dr Sun Yatsen omtolkade dem i Manifestet från Kuomintang's Första rikskongress, och inga andra. Jag önskar att herrarna i yttersta högern ville ta ett par minuter från arbetet med att "begränsa kommunismen", "fräta sönder kommunismen" och "bekämpa kommunismen", i vilket de så gladeligen deltar, för att ögna igenom detta manifest. I manifestet sade dr Sun Yat-sen: "Här är den riktiga tolkningen av Kuomintang's Folkets tre principer". Således är dessa de enda äkta Folkets tre principer och alla andra är falska. Den enda "riktiga tolkningen" av Folkets tre principer är den som finns i Manifestet från Kuomintang's Första rikskongress, och alla andra tolkningar är falska. Man kan nog ta sig friheten att anse att detta inte är uppdyktat av kommunister, ty många kuomintangmedlemmar och jag själv var åsyna vittnen då manifestet antogs.

Manifestet markerar gränsen mellan de två epokerna i Folkets tre principers historia. Före manifestet, tillhörde de den gamla kategorin; de var Folkets tre principer som tillhörde den gamla borgerligt-demokratiska revolutionen i en halvkoloni, den gamla demokratins Folkets tre principer, de gamla Folkets tre principer.

Efter manifestet, kom de in i den nya kategorin; de blev Folkets tre principer som tillhörde den nya borgerligt-demokratiska revolutionen i en halvkoloni, ny-demokratins Folkets tre principer, de nya Folkets tre principer. Dessa och endast dessa är den nya periodens revolutionära Folkets tre principer.

De revolutionära Folkets tre principer i den nya perioden, de nya eller äkta Folkets tre principer, förkroppsligar de Tre stora riktlinjerna om förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och bistånd åt bönderna och arbetarna. Utan var och en av dessa Tre stora riktlinjer, blir Folkets tre principer antingen falska eller ofullständiga i den nya perioden.

För det första, måste de revolutionära, nya eller äkta Folkets tre principer innefatta förbund med Ryssland. Som läget är i dag, är det fullkomligt klart att om politiken för ett förbund med Ryssland, socialismens land, inte finns, kommer det oundvikligen att uppstå en politik för förbund med imperialismen, med de imperialistiska makterna. är inte detta precis vad som skedde efter 1927? Så snart konflikten mellan den socialistiska Sovjetunionen och de imperialistiska makterna skärps, måste Kina ta ställning för den ena eller andra sidan. Detta är oundvikligt. Är det möjligt att undvika att luta åt den ena eller den andra sidan? Nej, detta är en illusion. Hela världen kommer att dras med i den ena eller andra av dessa två fronter, och "neutralitet" blir då endast ett bedrägligt uttryck. Detta gäller särskilt för Kina, som bekämpar en imperialistisk makt, vilken har trängt djupt in i dess territorium, och därför inte kan föreställa sig en slutlig seger utan Sovjetunionens hjälp. Om förbund med Ryssland offras för ett förbund med imperialismen, måste ordet "revolutionär" utplånas från Folkets tre principer, som då skulle bli reaktionära. I grund och botten kan det inte finnas några "neutrala" Folkets tre principer; de kan endast vara antingen revolutionära eller kontrarevolutionära. Skulle det inte vara mer hjältemodigt att "bekämpa angrepp från båda sidor",¹⁵ som Wang Ching-wei en gång sade, och ha det slagets Folkets tre principer som tjänar denna "kamp"? Olyckligtvis har även upphovsmannen till detta slags Folkets tre principer, Wang Ching-wei själv, övergett (eller "packat ihop") dem, ty han har antagit de Folkets tre principer som går ut på förbund med imperialismen. Om det påstås att det finns en skillnad mellan imperialismen i öster och i

¹⁵ "Bekämpa angrepp från båda sidor" var titeln på en artikel som Wang Ching-wei skrev sedan han förrätt revolutionen år 1927.

väster och att man, i motsats till Wang Ching-wei, som ingått förbund med imperialismen i öster, borde ingå förbund med några av imperialisterna i väster och marschera österut och attackera, skulle inte då ett sådant handlingsätt vara ganska revolutionärt? Men vare sig ni gillar det eller inte är imperialisterna i väster beslutna att bekämpa Sovjetunionen och kommunismen, och om ni ingår förbund med dem, kommer de att be er marschera norrut och attackera, och er revolution kommer att gå om intet. Alla dessa förhållanden gör det nödvändigt att de revolutionära, nya och äkta Folkets tre principer innesluter ett förbund med Ryssland, och under inga omständigheter ett förbund med imperialismen mot Ryssland.

För det andra, måste de revolutionära, nya och äkta Folkets tre principer innesluta samarbete med kommunistiska partiet. Antingen samarbetar ni med kommunistiska partiet, eller bekämpar ni det. De japanska imperialisterna och Wang Ching-wei följer politiken att bekämpa kommunismen, och om det är detta ni vill, var så goda, de kommer att bjuda er att ingå i deras Antikommunistiska aktiebolag. Men skulle inte detta se ut som förräderi? Ni kanske säger: "Jag följer inte Japan, utan ett annat land." Detta är enbart löjligt. Vem ni än följer, så snart ni bekämpar kommunistiska partiet blir ni förrädare, därför att ni inte längre kan bekämpa Japan. Om ni säger: "Jag tänker bekämpa kommunistiska partiet på ett självständigt sätt", är det urfånigt. Hur kan "hjältarna" i en koloni eller halvkoloni ta sig an ett kontrarevolutionärt arbete av denna storlek utan att lita till imperialismens krafter? I tio långa år var så gott som alla de imperialistiska krafterna i världen enrollerade mot kommunistiska partiet, men förgäves. Hur kan ni plötsligt bekämpa det "självständigt"? Vi har fått höra, att en del människor utanför gränsområdet nu säger: "Att bekämpa kommunistiska partiet är bra, men man kan aldrig lyckas med det". Om detta uttalande inte helt enkelt är ett tomt rykte, är det bara till hälften felaktigt, ty vad är det som är "bra" i att bekämpa kommunistiska partiet? Men den andra hälften är sann, man kan förvisso "aldrig lyckas med det". Orsaken ligger i grunden inte hos kommunisterna utan hos gemene man, som gillar det kommunistiska partiet och inte tycker om "att bekämpa" det. Om ni, vid en tidpunkt då vår nations fiende tränger djupt in i vårt territorium, bekämpar kommunistiska partiet, kommer folket att ge er på huden, det kommer säkerligen inte att visa er någon förskoning. En sak är säker, var och en som vill bekämpa kommunistiska partiet måste vara beredd på att bli tillintetgjord. Om ni inte traktar efter att bli tillintetgjorda, gör ni klokast i att inställa er kamp. Detta är vårt allvarliga råd till alla antikommunistiska "hjältar". Det är bevisligen så klart som det kan vara att Folkets tre principer av i dag måste innefatta samarbete med kommunistiska partiet, i annat fall kommer dessa principer att gå under. Det är en fråga om liv och död för Folkets tre principer. Om man samarbetar med kommunistiska partiet, kommer de att överleva; om man bekämpar kommunistiska partiet, kommer de att gå under. Kan någon bevisa motsatsen?

För det tredje, måste de revolutionära, nya och äkta Folkets tre principer innefatta politiken att hjälpa bönderna och arbetarna. Om denna politik förkastas, om man underlåter att helhjärtat bistå bönderna och arbetarna eller inte genomför maningen i dr Sun Yat-sens Testamente, att "väcka folkets massor", är det lika med att förbereda revolutionens nederlag och sitt eget nederlag på köpet. Stalin har sagt att "*till sitt väsen är den nationella frågan en bondefråga*".¹⁶ Detta innebär att den kinesiska revolutionen väsentligen är en bonderevolution och att det motstånd mot Japan som nu pågår väsentligen reses av bönder. Väsentligen innebär nydemokratins politik att ge bönderna deras rättigheter. De nya och äkta Folkets tre principer är väsentligen principerna för en bonderevolution. Väsentligen innebär masskulturen att höja

¹⁶ J. V. Stalin: "Angående den nationella frågan i Jugoslavien", ett tal som hölls den 30 mars 1925 i jugoslaviska kommissionen i Kommunistiska Internationals Exekutivkommitté. Stalin sade:

"... bönderna utgör den nationella rörelsens huvudarmé ... Det finns inte och kan inte finnas någon stark nationell rörelse utan bondearmén. Detta är vad som menas när det sägs att den nationella frågan till sitt väsen är en bondefråga." (*Works*, eng. uppl., FLPH, Moskva, 1954, vol. VII, s. 71-72.)

böndernas kulturella nivå. Försvarskriget mot Japan är väsentligen ett bondekrig. Vi lever nu i en tid då ”principen att ge sig av upp i bergen”¹⁷ gäller; möten, arbete, kurser, tidningsutgivning, skrivandet av böcker, teaterföreställningar – allt görs uppe i bergen, och allt väsentligen för böndernas skull. Och väsentligen är det bönderna som ombesörjer allt det som upprätthåller motståndet mot Japan och håller oss flytande. Med ”väsentligen” menar vi i grunden, utan att förbise andra delar av folket, såsom Stalin själv har förklarat. Som varje skolpojke vet, är 80 procent av Kinas befolkning bönder. Därför blir bondeproblemet den kinesiska revolutionens grundläggande problem och böndernas kraft är huvudkraften i den kinesiska revolutionen. Bland Kinas befolkning kommer arbetarna numerärt sett på andra plats efter bönderna. Det finns flera miljoner industriarbetare i Kina och flera tiotals miljoner hantverkare och lantarbetare. Kina kan inte leva utan arbetarna i de olika industrierna, ty de är producenterna inom ekonomins industriella sektor. Och revolutionen kan inte lyckas utan den moderna industriarbetarklassen, ty den är ledaren för den kinesiska revolutionen och är den mest revolutionära klassen. Under dessa omständigheter måste de revolutionära, nya och äkta Folkets tre principer innefatta politiken att bistå bönderna och arbetarna. Alla andra slag av Folkets tre principer som saknar denna politik, inte helhjärtat bistår bönderna och arbetarna eller inte genomför maningen att ”väcka folkets massor” kommer med säkerhet att gå under.

Det står således klart att ingen framtid finns för några Folkets tre principer som avviker från de Tre stora riktlinjerna: förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och hjälp åt bönderna och arbetarna. Varje samvetsgrann anhängare av Folkets tre principer måste allvarligt betänka detta.

De Folkets tre principer som inbegriper de Tre stora riktlinjerna – med andra ord, de revolutionära, nya och äkta Folkets tre principer – är ny-demokratins Folkets tre principer, en utveckling av de gamla Folkets tre principer, ett stort bidrag från dr Sun Yat-sen och en produkt av den era i vilken den kinesiska revolutionen har blivit en del av den socialistiska världsrevolutionen. Kinas kommunistiska parti anser att dessa Folkets tre principer är de enda som ”Kina behöver i dag” och för vilkas ”fullständiga genomförande” det förpliktar sig ”att kämpa”. Dessa är de enda Folkets tre principer, som i grunden överensstämmer med kommunistiska partiets politiska program för den demokratiska revolutionens stadium, dvs, med dess minimiprogram.

Vad de gamla Folkets tre principer gäller, var de en produkt av den kinesiska revolutionens gamla period. Ryssland var då en imperialistisk makt och det kunde naturligtvis inte bli fråga om ett förbund med det; det fanns då inget kommunistiskt parti i vårt land och kunde naturligtvis inte bli fråga om samarbete med det; arbetarnas och böndernas rörelse hade ännu inte visat sin fulla politiska betydelse och väckt folkets uppmärksamhet och det kunde naturligtvis inte bli fråga om förbund med dem. Av dessa skäl tillhörde Folkets tre principer i perioden före Kuomintang omorganisation år 1924 den gamla kategorin, och de blev förlegade. Kuomintang kunde inte ha gått framåt, om det inte hade utvecklats till de nya Folkets tre principer. Dr Sun Yat-sen, som var en vis man, insåg detta, fick Sovjetunionens och det kinesiska kommunistpartiets stöd och gjorde en ny tolkning av Folkets tre principer för att förläna dem nya kännetecken som passade tiden; som följd härav bildades en enhetsfront mellan Folkets tre principer och kommunismen, samarbetet mellan Kuomintang och kommunisterna upprättades för första gången, sympatierna hos folket i hela landet vanns och revolutionen 1924-27 inleddes.

---

¹⁷ ”Principen att ge sig av upp i bergen” var en försmädlighet från dogmatikerhåll mot kamrat Mao Tse-tung för den vikt han lade vid revolutionära baser på landsbygden. Han utnyttjar uttrycket för att förklara betydelsen av den roll som de revolutionära baserna på landsbygden spelade.

De gamla Folkets tre principer var revolutionära i den gamla perioden och återspeglade dess historiska särdrag. Men om det gamla stoffet tas fram i den nya perioden, sedan de nya Folkets tre principer upprättats, eller förbund med Ryssland bekämpas sedan den socialistiska staten upprättats, eller samarbete med kommunistiska partiet bekämpas sedan kommunistiska partiet kommit till, eller politiken att hjälpa bönderna och arbetarna bekämpas sedan de vaknat upp och visat sin politiska kraft så är detta reaktionärt och visar okunnighet om tiden. Reaktionsperioden efter 1927 var ett resultat av sådan okunnighet. Det gamla ordspråket säger: "Den som förstår tidens tecken är en stor man". Jag hoppas att anhängarna till Folkets tre principer av i dag kommer att hålla detta i minnet.

Om Folkets tre principer skulle falla i den gamla kategorin, skulle de inte ha någonting i grunden gemensamt med kommunisternas minimiprogram, därför att de skulle tillhöra det förgångna och vara förlegade. Varje slag av Folkets tre principer som bekämpar Ryssland, kommunistiska partiet eller bönderna och arbetarna är definitivt reaktionära; de har inte bara ingenting gemensamt med kommunisternas minimiprogram utan är kommunismens fiende, och det finns ingen gemensam grund alls. även detta bör anhängarna till Folkets tre principer noggrant betänka.

I vilket fall som helst kommer människor som har samvete aldrig att överge de nya Folkets tre principer innan uppgiften att bekämpa imperialismen och feodalismen i grunden slutförts. De enda som överger dem är folk av Wang Ching-weis typ. Hur energiskt de än backar upp sina falska Folkets tre principer, som bekämpar Ryssland, kommunistiska partiet och bönderna och arbetarna, kommer det säkerligen inte att fattas människor med samvete och sinne för rättvisa som fortsätter att stödja Sun Yat-sens äkta Folkets tre principer. Många anhängare av de äkta Folkets tre principer fortsatte att kämpa för den kinesiska revolutionen även efter reaktionen 1927, och deras antal kommer säkerligen att svälla till tiotusen sinom tiotusen nu när vår nations fiende har trängt djupt in i vårt territorium. Vi kommunister kommer alltid att hålla fast vid långvarigt samarbete med alla riktiga anhängare av Folkets tre principer, och medan vi avvisar förrädarna och kommunismens svurna fiender, kommer vi aldrig att överge några av våra vänner.

XI. Ny-demokratins kultur

I de föregående kapitlen har vi förklarat den kinesiska politikens historiska kännetecken i den nya perioden och frågan om en ny-demokratisk republik. Vi kan nu gå vidare till frågan om kulturen.

En given kultur är den ideologiska återspeglingen av ett givet samhälles politik och ekonomi. I Kina finns en imperialistisk kultur som är en återspeglings av imperialismens herravälde, eller partiella herravälde på de politiska och ekonomiska områdena. Denna kultur omhuldas inte bara av kulturorganisationer som imperialisterna direkt driver i Kina, utan också av ett antal kineser som har förlorat all skamkänsla. I denna kategori faller all den kultur som förkroppsligar en slavideologi. Kina har också en halvfeodal kultur som återspeglar dess halvfeodala politik och ekonomi. Dess företrädare innesluter alla som förespråkar dyrkan av Konfutse, studiet av Konfutses regler, den gamla etiska koden och de gamla idéerna i kamp mot den nya kulturen och de nya idéerna. Den imperialistiska kulturen och den halvfeodala kulturen är såta bröder och har bildat ett reaktionärt kulturellt förbund mot Kinas nya kultur. Detta slags reaktionära kultur tjänar imperialisterna och den feodala klassen och måste sopas bort. Om den inte sopas bort kan ingen ny kultur av något slag byggas upp. Det finns inget uppbygge utan förstörelse, och ingen bevattning utan att vatten däms upp och ingen rörelse utan vila; de två är låsta i en kamp på liv och död.

Vad den nya kulturen angår är denna den ideologiska återspeglings av den nya politiken och den nya ekonomin som den föresatt sig att tjäna.

Såsom vi redan sagt i kapitel III, har det kinesiska samhället steg för steg ändrat karaktär sedan en kapitalistisk ekonomi uppstod i Kina; det är inte längre ett helt och hållet feodalt utan ett halvfeodalt samhälle, fast den feodala ekonomin fortfarande förhärskar. Jämförd med den feodala ekonomin är denna kapitalistiska ekonomi en ny ekonomi. Bourgeoisins, småbourgeoisins och proletariats politiska krafter är de nya politiska krafter som framträtt och vuxit samtidigt med denna nya kapitalistiska ekonomi. Och den nya kulturen återspeglar på ideologins område dessa nya ekonomiska och politiska krafter och tjänar dem. Utan den kapitalistiska ekonomin, utan bourgeoisin, småbourgeoisin och proletariatet, och utan dessa klassers politiska krafter, kunde den nya ideologin och den nya kulturen inte ha framträtt.

Dessa nya politiska, ekonomiska och kulturella krafter är alla revolutionära krafter, som står i kamp mot den gamla politiken, den gamla ekonomin och den gamla kulturen. Det gamla utgörs av två delar, den ena är Kinas egen halvfeodala politik, ekonomi och kultur, och den andra imperialismens politik, ekonomi och kultur, och den senare står i spetsen för det hela. Båda två är dåliga och bör helt förintas. Kampen mellan det nya och det gamla i det kinesiska samhället är en kamp mellan folkets nya krafter (de olika revolutionära klasserna) och imperialismens och den feodala klassens gamla krafter. Det är en kamp mellan revolution och kontrarevolution. Denna kamp har pågått i hela hundra år, om man räknar från Opiumkriget, och i nästan trettio år, om man räknar från 1911 års revolution.

Men som redan påvisats kan även revolutioner uppdelas i gamla och nya, och vad som är nytt i en historisk period blir gammalt i en annan. Kinas hundraåriga borgerligt-demokratiska revolution kan uppdelas i två huvudstadier, ett första stadium på åttio år och ett andra på tjugo år. Varje stadium har sina grundläggande historiska kännetecken: Kinas borgerligt-demokratiska revolution under de första åttiota åren tillhör den gamla kategorin, medan den under de senaste tjugo åren, till följd av förändringen i det internationella och inrikespolitiska läget, tillhör den nya kategorin. Kännetecknet för de första åttiota åren är den gamla demokratin. Kännetecknet för de senaste tjugo åren är ny-demokratin. Denna skillnad gäller såväl för kulturen som för politiken.

Hur visar den sig inom kulturens område? Vi ska nu förklara detta.

XII. Den kinesiska kulturella revolutionens historiska kännetecken

På den kulturella eller ideologiska fronten utgör de två perioderna som föregick och följde Fjärdemajrörelsen två tydligt skilda historiska perioder.

Före Fjärdemajrörelsen pågick kampen på Kinas kulturfront mellan bourgeoisins nya kultur och den feodala klassens gamla kultur. Striderna mellan det moderna skolsystemet och det kejsrerliga examenssystemet,¹⁸ mellan den nya lärdomen och den gamla, och mellan västerlandets lärdom och Kinas lärdom, var alla av denna art. Den tidens så kallade moderna skolor eller den nya lärdomen eller västerlandets lärdom inriktade sig huvudsakligen (vi säger huvudsakligen, därför att elakartade rester av kinesisk feodalism delvis höll sig kvar) på naturvetenskaperna och de borgerliga samhälls- och politiska teorier, som bourgeoisins representanter behövde. Samtidigt spelade den nya lärdomens ideologi en revolutionär roll

---

¹⁸ Det moderna skolsystemet var det utbildningssystem som utformats med skolsystemet i Europas och Amerikas kapitalistiska länder som förebild. Det kejsrerliga examenssystemet var det gamla examenssystemet i det feodala Kina. Mot slutet av 1800-talet yrkade upplysta kinesiska intellektuella på att det gamla konkurrensbetonade examenssystemet skulle avskaffas och moderna skolor upprättas.

genom att bekämpa den kinesiska feodala ideologin, och den tjänade den gamla periodens borgerligt-demokratiska revolution. Men eftersom den kinesiska bourgeoisin saknade kraft och världen redan hade inträtt i imperialismens era, var denna borgerliga ideologi i stånd endast att utkämpa ett par ronder och blev tillbakalagen av det reaktionära förbundet mellan den utländska imperialismens förslavande ideologi och den kinesiska feodalismens ideologi ”tillbaka till de klassiska auktoriteterna”. Så snart som detta reaktionära ideologiska förbund inledde en liten motoffensiv, sänkte den så kallade nya lärdomen sina banér, förstämde sina trummor och slog till reträtt. Den behöll sin yttre form men förlorade sin själ. Den gamla borgerligt-demokratiska kulturen blev i imperialismens era försvagad och förföll, och dess misslyckande var oundvikligt.

Men efter Fjärdemajrörelsen blev det annorlunda. En splitterny kulturell kraft trädde fram i Kina, det vill säga, den kommunistiska kulturen och ideologin, vägled av de kinesiska kommunisterna eller den kommunistiska världsåskådningen och dess teori om en samhällsrevolution. Fjärdemajrörelsen inträffade 1919, och 1921 kom bildandet av Kinas kommunistiska parti och den verkliga början till Kinas arbetarrörelse – allt detta följde på första världskriget och Oktoberrevolutionen, det vill säga vid en tid då den nationella frågan och de koloniala revolutionära rörelserna i världen undergick en förändring och sambandet mellan den kinesiska revolutionen och världsrevolutionen blev helt uppenbart. Proletariatets och kommunistiska partiets nya politiska kraft trädde in på den kinesiska politiska scenen och som följd inledde den nya kulturella kraften, i ny uniform och med nya vapen, genom att mönstra alla tänkbara bundsförvanter och utveckla sina styrkor i slagordning på bred front, hjältemodiga attacker mot den imperialistiska och den feodala kulturen. Denna nya kraft har gjort stora framsteg inom samhällsvetenskapen och konsten och litteraturen, vare sig det är fråga om filosofi, ekonomi, statsvetenskap, militärvetenskap, historia, litteratur och konst (teater, film, musik, skulptur och måleri inberäknade). Under de senaste tjugo åren har, på alla områden där denna nya kulturella kraft företagit sina attacker, en stor revolution ägt rum både i ideologiskt innehåll och i form (t ex i det skrivna språket). Dess inflytande har varit så stort och dess verkan så kraftig att den är oövervinnelig vart den går. Det antal människor den har lyckats få som anhängare är utan motstycke i Kinas historia. Lu Hsun var denna nya kulturella krafts störste och modigaste banérförare. Han blev överbefälhavare i Kinas kulturella revolution, och han var inte bara en stor författare utan en stor tänkare och revolutionär. Lu Hsun var en oböjligt redbar man, han var fri från allt vad kryperi och inställsamhet heter; denna kvalitet är ovärderlig bland koloniala och halvkoloniala människor. Han företrädde landets stora flertal och bröt sig igenom och stormade fiendens fästning; på kulturfronten var han den modigaste och riktigaste, den mest beslutsamme, mest lojale och eldigaste nationalhjärte, en hjälte utan like i vår historia. Vägen som han slog in på var just vägen till Kinas nya nationella kultur.

Före Fjärdemajrörelsen var Kinas nya kultur en kultur av det gammaldemokratiska slaget och en del av världsbourgeoisins kapitalistiska kulturrevolution. Efter Fjärdemajrörelsen, har den blivit ny-demokratisk och en del av världsproletariatets socialistiska kulturrevolution.

Före Fjärdemajrörelsen leddes Kinas nya kulturrörelse, dess kulturella revolution, av bourgeoisin, som fortfarande hade en ledande roll att spela. Efter Fjärdemajrörelsen blev dess kultur och ideologi ännu mera efterblivna än dess politik och var oförmögna att spela någon ledande roll; i bästa fall kunde de i viss mån tjäna som bundsförvanter under revolutionära perioder, medan ansvaret för att leda detta förbund oundvikligen vilade på den proletära kulturen och ideologin. Detta är ett ovedersägligt faktum.

Den ny-demokratiska kulturen är en de breda massornas antiimperialistiska och antifeodala kultur; i dag är denna kultur den antijapanska enhetsfrontens kultur. Denna kultur kan ledas endast av proletariatets kultur och ideologi, av kommunismens ideologi, och inte av en kultur

och ideologi från någon annan klass. Med ett ord, ny-demokratisk kultur är de breda massornas av proletariatet ledda antiimperialistiska och antifeodala kultur.

XIII. De fyra perioderna

En kulturell revolution är den ideologiska återspeglings av den politiska och ekonomiska revolutionen och står i deras tjänst. I Kina finns det en enhetsfront såväl i den kulturella som i den politiska revolutionen.

Enhetsfrontens historia i den kulturella revolutionen under de senaste tjugo åren kan uppdelas i fyra perioder. Den första täcker de två åren 1919-21, den andra de sex åren från 1921 till 1927, den tredje de tio åren från 1927 till 1937 och den fjärde de tre åren från 1937 till i dag.

Den första perioden varade från Fjärdemajrörelsen 1919 till det kinesiska kommunistpartiets bildande 1921. Fjärdemajrörelsen var dess viktigaste milstolpe.

Fjärdemajrörelsen var en såväl antiimperialistisk som antifeodal rörelse. Dess främsta historiska betydelse ligger i ett drag som saknades i 1911 års revolution, nämligen, dess grundliga och kompromisslösa kamp mot såväl imperialismen som feodalismen. Denna kvalitet fanns hos Fjärdemajrörelsen därför att kapitalismen hade utvecklats ännu ett steg i Kina och därför att nya förhoppningar hade uppkommit för den kinesiska nationens befrielse, då Kinas revolutionära intellektuella såg hur tre stora imperialistiska makter, Ryssland, Tyskland och Österrike, föll ihop, och två andra, Storbritannien och Frankrike, försvagades, medan det ryska proletariatet hade upprättat en socialistisk stat och proletariatet i Tyskland, Ungern och Italien hade rest sig i revolution. Fjärdemajrörelsen föddes ur världsrevolutionens, den ryska revolutionens och Lenins maningar. Den var en del av den proletära världsrevolutionen vid den tiden. Trots att det kommunistiska partiet ännu inte existerade, fanns det redan stora skaror av intellektuella som uppskattade den ryska revolutionen och hade ansatser till en kommunistisk ideologi. Till en början var Fjärdemajrörelsen den revolutionära rörelsen i en enhetsfront av tre grupper bland folket – kommunistiska intellektuella, revolutionära småborgerliga intellektuella och borgerliga intellektuella (de senare utgjorde rörelsens högerflygel). Dess brist var att den var begränsad till de intellektuella och att arbetarna och bönderna inte anslöt sig. Men så snart den utvecklades till Tredjejunirörelsen,¹⁹ anslöt sig inte bara de intellektuella utan även proletariatets, småbourgeoisins och bourgeoisins massor och den blev en landsomfattande revolutionär rörelse. Den kulturella revolutionen som Fjärdemajrörelsen introducerade var kompromisslös i sin kamp mot feodal kultur; det hade aldrig sedan den kinesiska historiens gryning förekommit en så stor och grundlig kulturell revolution. Den kulturella revolutionen höjde dagens två stora banér: ”Ned med den gamla etiken och fram för den nya!” och ”Ned med den gamla litteraturen och fram för den nya!” och kunde räkna sig stora framgångar till godo. Vid den tiden var det ännu inte möjligt för denna kulturella rörelse att få stor spridning bland arbetarna och bönderna. Parollen ”Litteratur för gemene man” fördes fram, men i verkligheten kunde ”gemene man” då endast avse de småborgerliga och borgerliga intellektuella i städerna, dvs städernas intelligentsia. Fjärdemajrörelsen rörde vägen, både inom ideologin och i fråga om kadrer, för Kinas kommunistiska partis tillkomst 1921 och för Trettiondemajrörelsen 1925 och Nordexpeditionen. De borgerliga intellektuella som utgjorde Fjärdemajrörelsens högerflygel

---

¹⁹ Tredjejunirörelsen markerade ett nytt stadium i den patriotiska Fjärdemajrörelsen. Den 3 juni 1919 ordnade studerande i Peking offentliga möten och höll tal för att trotsa förföljelserna och förtrycket från arméns och polisens sida. De gick i strejk, och strejken spred sig till arbetarna och köpmännen i Shanghai, Nanking, Tientsin, Hangchow, Wuhan och Kiukiang samt i provinserna Shantung och Anhwei. Sålunda växte Fjärdemajrörelsen till en bred massrörelse i vilken såväl proletariatet som småbourgeoisin i städerna och den nationella bourgeoisin alla deltog.

kompromissade för det mesta med fienden under den andra perioden och gick över till reaktionens sida.

I den andra perioden, vars milstolpar var Kinas kommunistiska partis bildande, Trettiondemajrörelsen och Nordexpeditionen, fortsattes och utvidgades enhetsfronten som bildats mellan de tre klasserna under Fjärdemajrörelsen, bönderna drogs med i den och en politisk enhetsfront mellan alla dessa klasser skapades – det första tillfälle då samarbete förekom mellan Kuomintang och kommunisterna. Dr Sun Yatsen var en stor man, inte bara därför att han ledde den stora revolutionen av år 1911 (trots att den endast var en demokratisk revolution, som tillhörde den gamla perioden), utan också därför att han, ”genom att anpassa sig till strömningarna i världen och tillgodose massornas behov”, hade förmågan att föra fram de revolutionära Tre stora riktlinjerna – förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och hjälp åt bönderna och arbetarna -, ge ett nytt innehåll åt Folkets tre principer och sålunda upprätta de nya Folkets tre principer och dessas Tre stora riktlinjer. Tidigare hade Folkets tre principer utövat litet inflytande på undervisningen och den akademiska världen och bland ungdomen, därför att de inte drog upp frågan om att bekämpa imperialismen eller det feodala samhällssystemet samt den feodala kulturen och ideologin. De var de gamla Folkets tre principer, som människor ansåg vara ett för tillfället avsett banér för en grupp män som var beslutna att gripa makten, med andra ord, försäkra sig om ämbeten, ett banér som användes enbart för politiska manövrer. Sedan kom de nya Folkets tre principer och dessas Tre stora riktlinjer. Samarbetet mellan Kuomintang och kommunistiska partiet och de gemensamma ansträngningarna av de revolutionära medlemmarna i bägge partierna ledde till att de nya Folkets tre principer spreds över hela Kina och nådde en del av undervisningsväsendet och den akademiska världen och massan av studerande ungdom. Detta berodde helt på det faktum att de ursprungliga Folkets tre principer hade utvecklats till de antiimperialistiska, antifeodala och ny-demokratiska Folkets tre principer med dessas Tre stora riktlinjer. Utan denna utveckling skulle det ha varit omöjligt att sprida idéerna i Folkets tre principer.

Under denna period blev de revolutionära Folkets tre principer den politiska grunden för enhetsfronten mellan Kuomintang och kommunistiska partiet och alla de revolutionära klasserna, och eftersom ”kommunismen är Folkets tre principers goda vän”, bildades en enhetsfront mellan dessa två. Räknat enligt samhällsklasser var det en enhetsfront mellan proletariatet, bönderna, städernas småbourgeoisin och bourgeoisin. Genom att använda den kommunistiska tidskriften *Veckans vägvisare*, Kuomintangs *Republikanska dagsnyheter* i Shanghai och andra tidningar på olika orter som operationsbaser, förespråkade de bägge partierna gemensamt antiimperialism, bekämpade gemensamt den feodala undervisningen, som grundade sig på dyrkan av Konfutsen och på studiet av Konfutses skrifter, och bekämpade gemensamt feodal litteratur och det klassiska språket samt främjade den nya litteraturen och folkspråkets användning i skrifter, som hade ett antiimperialistiskt och antifeodalt innehåll. Under kriget i Kwangtung och under Nordexpeditionen reformerade de Kinas väpnade styrkor genom att inskräpa antiimperialistiska och antifeodala idéer i dem. Parollerna ”Ned med de korrupta ämbetsmännen” och ”Ned med de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen” restes bland böndernas miljoner, och bönderna väcktes till stora revolutionära strider. Tack vare allt detta och hjälpen från Sovjetunionen, blev Nordexpeditionen segerrik. Men så snart storbourgeoisin klättrat upp till makten, satte den punkt för denna revolution och skapade på så vis ett helt nytt politiskt läge.

Den tredje perioden var den nya revolutionära perioden 1927-37. Eftersom en förändring i den revolutionära läget skett mot slutet av den andra perioden – storbourgeoisin gick över till de imperialistiska och feodala krafternas kontrarevolutionära läger, och den nationella bourgeoisin svansade efter den – återstod endast tre av de fyra klasser som tidigare varit med i

det revolutionära lägret, dvs proletariatet, bönderna och de övriga delarna av småbourgeoisin (de revolutionära intellektuella inberäknade). Som följd därav inträdde den kinesiska revolutionen oundvikligen i en ny period i vilken endast Kinas kommunistiska parti gav massorna ledning. Denna period fylldes å ena sidan av kontrarevolutionära ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och å andra sidan av en fördjupning av revolutionen. Det fanns två slag av kontrarevolutionära ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, de militära och de kulturella. Revolutionens fördjupning var av två slag, både den agrara och den kulturella revolutionen fördjupades. På imperialisternas anstiftan mobiliserades de kontrarevolutionära krafterna i hela landet och över hela världen för båda slagen av ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, som pågick i inte mindre än tio år och var exempellösa i sin hänsynslöshet; hundratusentals kommunister och unga studerande slaktades, och miljoner arbetare och bönder led under grymma förföljelser. De som bar ansvaret för allt detta tvivlade tydligen inte på att kommunismen och kommunistiska partiet kunde ”utplånas en gång för alla”. Resultatet blev emellertid annorlunda; båda slagen av ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg misslyckades snöpligen. De militära fälttågen resulterade i Röda arméns marsch norrut för att bekämpa japanerna, och den kulturella kampanjen resulterade i att den revolutionära ungdomens Niondedecemberrörelse utbröt 1935. Och det gemensamma resultatet av bägge fälttågen var att folket i hela landet väcktes. Dessa var tre positiva resultat. Det mest förvånansvärda var att Kuomintangens kulturella ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg misslyckades fullständigt även i kuomintangområdena, och detta trots att kommunistiska partiet stod alldeles försvarslöst i alla institutioner för undervisning och kultur i dessa områden. Hur kunde detta ske? Manar detta inte till djup och långvarig eftertanke? Det var mitt uppe i dylika ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg som Lu Hsun, som trodde på kommunismen, blev giganten i Kinas kulturella revolution.

Det negativa resultatet av de kontrarevolutionära ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen var, att vårt land invaderades av den japanska imperialismen. Detta är huvudskälet till att folket i hela landet intill denna dag bittert avskyr dessa tio år av antikommunism.

I de strider som pågick under denna period höll den revolutionära sidan beslutsamt fast vid folkets antiimperialistiska och antifeodala nydemokrati och dennas nya Folkets tre principer, medan den kontrarevolutionära sidan, under imperialismens ledning, påtvingade landet den despotiska regim som godsägarklassens och storbourgeoisins koalition innebar. Denna despotiska regim slaktade både politiskt och kulturellt dr Sun Yat-sens Tre stora riktlinjer och hans nya Folkets tre principer, och resultatet blev katastrofalt för den kinesiska nationen.

Den fjärde perioden innefattar det pågående kriget mot Japan. Den kinesiska revolutionen har följt en sick-sack-kurs och åter kommit fram till en enhetsfront mellan de fyra klasserna. Men enhetsfrontens omfattning är nu mycket bredare därför att dess övre skikt innefattar många medlemmar ur de härskande klasserna, dess mellanskikt inkluderar den nationella bourgeoisin och småbourgeoisin och dess lägre skikt inkluderar hela proletariatet, så att de olika klasserna och skikten i landet har blivit medlemmar i ett förbund som beslutsamt bekämpar den japanska imperialismen. Denna periods första skede varade till dess att Wuhan föll. Under detta skede rådde en livfull stämning på alla områden i landet: politiskt fanns en strömning till demokrati och kulturellt fanns en ganska omfattande aktivitet. När Wuhan föll, började det andra skedet, i vilket det politiska läget har undergått många förändringar; en del av storbourgeoisin kapitulerade inför fienden, och en annan önskade ett tidigt slut på försvarskriget mot Japan. På kulturens område återspeglades detta läge i Yeh Chings,²⁰ Chang Chun-mais och en del andras reaktionära verksamhet, och i att yttrande- och tryckfriheten undertrycktes.

²⁰ Yeh Ching var en kommunistisk renegat, som blev ett legohjon i Kuomintangens hemliga polis.

För att övervinna denna kris krävs en beslutsam kamp mot alla idéer som bekämpar motståndet, enheten och framåtskridandet. Därest dessa reaktionära idéer inte krossas, kommer det inte att finnas något hopp om seger. Hur kommer denna kamp att sluta? Detta är den stora frågan för folket i hela landet. Av det inrikespolitiska och internationella läget att döma, kommer det kinesiska folket att vinna, hur många hindren på motståndets väg än må vara. De framsteg, som uppnåtts under de tjugo åren sedan Fjärdemajrörelsen, överträffar inte bara de som gjordes under de föregående åttio åren, utan överträffar praktiskt taget allt som uppnåtts under Kinas mångtusenåriga historia. Kan vi inte förutse de ytterligare framsteg som Kina kommer att göra inom de närmaste tjugo åren? Det otyglade våld som utövas av alla mörkrets makter, såväl inhemska som utländska, har försatt vårt land i en katastrof; men själva detta våld visar att medan mörkrets makter ännu har en del styrka kvar, befinner de sig redan i dödsryckningarna, och att folket steg för steg närmar sig segern. Detta är sant för Kina, för hela östern och hela världen.

XIV. En del felaktiga idéer om kulturens karaktär

Allting nytt smides i den hårda och bittra kampens smedja. Detta gäller även den nya kulturen, som under de senaste tjugo åren följt en sick-sack-kurs, under vilken både det goda och det dåliga har prövats i kampen.

Bourgeoisins yttersta höger har lika hopplöst fel i kulturfrågan som i frågan om politisk makt. Den varken förstår denna nya periods historiska kännetecken i Kina eller erkänner massornas ny-demokratiska kultur. Dess utgångspunkt är borgerlig despotism, som inom kulturen blir bourgeoisins kulturella despotism. Det verkar som om en del (och jag åsyftar endast en del) av de bildade människorna ur den så kallade europeisk-amerikanska skolan,²¹ som faktiskt på kulturfronten tidigare stödde kuomintangregeringens fälttåg för "undertryckning av kommunister", nu stödjer dess politik att "begränsa" och "fräta sönder" kommunistiska partiet. De vill inte att arbetarna och bönderna ska räta på nacken, varken politiskt eller kulturellt. Den kulturella despotismens väg som bourgeoisins yttersta höger representerar leder ingenstans; liksom fallet är med den politiska despotismen saknas de inrikespolitiska och internationella förutsättningarna. Därför vore det bäst om även denna kulturella despotism "packade ihop".

Vad vår nationella kulturs inriktning beträffar, spelar kommunistisk ideologi den ledande rollen, och vi bör arbeta hårt både för att sprida socialism och kommunism bland hela arbetarklassen och för att på ett riktigt sätt och steg för steg skola bönderna och andra delar av folket i socialism. Vår nationella kultur är emellertid som helhet ännu inte socialistisk.

Som följd av proletariats ledning innehåller både politiken, ekonomin och kulturen i ny-demokratien alla ett grunddrag av socialism, och ingalunda endast ett tillfälligt sådant, utan ett som spelar en avgörande roll. Som helhet är emellertid det politiska, ekonomiska och kulturella läget än så länge ny-demokratiskt och inte socialistiskt. Ty den kinesiska revolutionen är i sitt nuvarande stadium ännu inte en socialistisk revolution för kapitalismens störtande utan en borgerligt-demokratisk revolution, och dess huvuduppgift är i stort att bekämpa utländsk imperialism och inhemska feodalism. På den nationella kulturens område är det fel att anta att den existerande nationella kulturen är, eller bör vara, socialistisk i sin helhet. Detta skulle innebära att förväxla spridandet av kommunistisk ideologi med genomförandet av ett omedelbart handlingsprogram samt att förväxla tillämpningen av den kommunistiska ståndpunkten och metoden för att undersöka problem, utföra forskningsarbete, sköta arbete och skola kadrer med den allmänna politiken för ett nationellt utbildningsväsen och en nationell kultur i den kinesiska revolutionens demokratiska stadium. En nationell kultur med

²¹ Talesman för den s k europeisk-amerikanska skolan var kontrarevolutionären Hu Shih.

ett socialistiskt innehåll kommer av nödvändighet att vara en återspeglning av en socialistisk politik och en socialistisk ekonomi. Det finns socialistiska grunddrag i vår politik och ekonomi, och därför återspeglas dessa socialistiska grunddrag i vår nationella kultur; men om vi ser till vårt samhälle som helhet, har vi ännu inte en socialistisk politik och en socialistisk ekonomi, således kan det inte bli en helgjuten socialistisk nationell kultur. Eftersom den nuvarande kinesiska revolutionen utgör en del av den proletärt-socialistiska världrevolutionen, är Kinas nya kultur i dag en del av den proletärt-socialistiska nya världskulturen och är dess stora bundsförvant. Medan denna del innehåller livsviktiga grunddrag av en socialistisk kultur, flyter den nationella kulturen som helhet in i strömmen av den proletärt-socialistiska nya världskulturen, inte helt och fullt som en socialistisk kultur, utan som de breda massornas antiimperialistiska och antifeodala nydemokratiska kultur. Och eftersom den kinesiska revolutionen i dag inte kan undvara proletär ledning, kan Kinas nya kultur inte undvara den ledning som den proletära kulturen och ideologin, den kommunistiska ideologin, ger. I nuvarande stadium innebär detta slag av ledning emellertid att leda folkets massor i en antiimperialistisk och antifeodal politisk och kulturell revolution. Därför är innehållet i Kinas nya nationella kultur som helhet ännu inte socialistiskt utan ny-demokratiskt.

Det står utom allt tvivel att nu är den rätta tiden att sprida kommunistiska idéer vidare omkring och sätta in mer energi i studiet av marxismen-leninismen, annars kommer vi inte endast att bli ur stånd att leda den kinesiska revolutionen framåt till socialismens framtida stadium, utan också oförmögna att leda den pågående demokratiska revolutionen till seger. Vi måste emellertid hålla spridningen av kommunistiska idéer och propagandan om det kommunistiska samhällssystemet, klart avgränsade från den praktiska tillämpningen av det ny-demokratiska handlingsprogrammet. Vi måste också hålla den kommunistiska teorin och metoden för att undersöka problem, utföra forskningsarbete, sköta arbete och skola kadrer klart avgränsad från den nydemokratiska linjen för en nationell kultur som helhet. Det är otvivelaktigt olämpligt att blanda samman dessa två ting.

Sålunda ser vi att innehållet i Kinas nya nationella kultur i nuvarande stadium är varken bourgeoisins kulturella despotism eller proletariatets socialism, utan massornas anti-imperialistiska och antifeodala Nya demokrati under ledning av proletärt-socialistisk kultur och ideologi.

XV. En nationell, vetenskaplig masskultur

Den ny-demokratiska kulturen är nationell. Den bekämpar imperialistiskt förtryck och upprätthåller den kinesiska nationens värdighet och oavhängighet. Den tillhör vår egen nation och bär våra egna nationella kännetecken. Den är förbunden med de socialistiska och ny-demokratiska kulturerna i alla andra nationer. De står i relation till varandra på sådant sätt att de kan uppta vissa ting från varandra och hjälpa varandra att utvecklas och tillsammans bilda en ny världskultur. Men som en revolutionär nationell kultur kan den aldrig gå samman med någon reaktionär imperialistisk kultur från vilken nation den vara må. För att nära sin egen kultur behöver Kina assimilera ganska mycket av progressiv utländsk kultur, vilket inte gjordes tillräckligt i det förgångna. Vi bör assimilera det som är nyttigt för oss i dag, inte bara från de nuvarande socialistiska och ny-demokratiska kulturerna utan också från andra nationers tidigare kulturer, till exempel, från olika kapitalistiska länders kultur under upplysningstiden. Vi bör emellertid inte okritiskt sluka detta utländska material, utan bör behandla det på samma sätt som maten vi äter – först tugga den, sedan låta matsmältningsorganen bearbeta den och skilja den åt i näringsämnen som bör upptas och avfall som ska föras bort – innan det kan nära oss. Att förespråka ”ett allomfattande övertagande av

västerlandets idéer”²² är fel. Kina har lidit ganska mycket av den mekaniska assimileringen av utländskt material. När kinesiska kommunister tillämpar marxismen på Kina bör de likaledes till fullo och på ett riktigt sätt smälta samman marxismens allmängiltiga sanning med den kinesiska revolutionens konkreta praktik, eller med andra ord, marxismens allmängiltiga sanning bör, om den ska bli till nytta, förenas med specifika nationella kännetecken och få en klart nationell form, och under inga förhållanden kan den tillämpas subjektivt enbart som en formel. Marxister som dyrkar formler driver endast narrspel med marxismen och den kinesiska revolutionen, och det finns ingen plats för dem i den kinesiska revolutionens led. Kinesisk kultur bör ha sin egen form, sin egen nationella form. Nationell till formen och ny-demokratisk till innehållet – sådan är vår nya kultur i dag.

Den ny-demokratiska kulturen är vetenskaplig. Eftersom den står i kamp emot alla feodala och vidskepliga idéer, är dess ståndpunkt att sanningen ska sökas ur fakta, den är för den objektiva sanningen och för enhet mellan teori och praktik. På denna punkt finns det möjlighet till en enhetsfront mot imperialismen, feodalismen och vidskepelsen mellan det kinesiska proletariats vetenskapliga tänkande och de progressiva kinesiska borgerliga materialisterna och naturvetenskaparna, men i inget fall finns det möjlighet till en enhetsfront med någon slags reaktionär idealism. På den politiska handlingens område kan kommunister måhända bilda en antiimperialistisk och antifeodal enhetsfront med en del idealister och även med religiösa människor, men vi kan aldrig godta deras idealism eller religiösa doktriner. Under det kinesiska feodala samhällets långa period skapades en lysande kultur av gammal typ. En nödvändig betingelse för att utveckla vår nya nationella kultur och öka vårt nationella självförtroende är att studera denna gamla kulturs utveckling, förkasta dess feodala avskräde och assimilera dess demokratiska drag, men vi bör aldrig okritiskt svälja vad som helst. Det är absolut nödvändigt att skilja folkets fina gamla kultur, som hade en mer eller mindre demokratisk och revolutionär karaktär, från all den gamla feodala härskande klassens dekadens. Kinas nuvarande nya politik och nya ekonomi har utvecklats ur dess gamla politik och gamla ekonomi, och dess nuvarande nya kultur har likaledes utvecklats ur dess gamla kultur. Därför måste vi ha respekt för vår egen historia och får inte rumphugga den. Men respekt för historien innebär att ge den dess rättmätiga plats som vetenskap, respektera dess dialektiska utveckling, och inte att lovprisa det förgångna på bekostnad av nuet eller prisa varje droppe feodalt gift. Vad massorna och de unga studerande angår, är det viktigaste att vägleda dem till att se framåt och inte bakåt.

Ny-demokratins kultur tillhör de breda massorna och är därför demokratisk. Den bör tjäna massorna av arbetare och bönder, som utgör mer än 90 procent av landets befolkning, och bör steg för steg bli deras egen. Det finns en gradskillnad såväl som ett nära samband mellan den kunskap som ges till de revolutionära kadrerna och den som ges till de revolutionära massorna, mellan att höja den kulturella nivån och att popularisera. Revolutionär kultur är ett mäktigt revolutionärt vapen för folkets breda massor. Den förbereder ideologiskt jordmånen innan revolutionen kommer och är en viktig, faktiskt livsviktig kämpande front inom den allmänna revolutionära fronten under revolutionens gång. De som är sysselsatta med revolutionärt kulturellt arbete är befälhavare på denna kulturfronts olika nivåer. ”Utan en revolutionär teori kan det inte heller finnas någon revolutionär rörelse”,²³ man kan alltså se hur viktig den kulturella rörelsen är för den praktiska revolutionära rörelsen. Både de kulturella och de praktiska rörelserna måste komma ur massorna. Därför måste alla progressiva kulturarbetare i försvarskriget mot Japan ha sina egna kulturbataljoner, det vill

²² Att ett allomfattande övertagande av västerlandets idéer borde ske var åsikten hos ett antal västerniserade kinesiska borgerliga intellektuella, som obetingat prisade Västerns föråldrade individualistiska borgerliga kultur och förespråkade servil imitation av det kapitalistiska Europa och Amerika.

²³ V. I. Lenin: ”Vad bör göras”, *Valda verk*, bd I: 1, s. 174.

säga, de breda massorna. En revolutionär kulturarbetare som inte står folket nära är en befälhavare utan armé, vars eldkraft inte kan slå ned fienden. För att uppnå detta mål måste det kinesiska skriftspråket reformeras, sedan de nödvändiga förutsättningarna skapats, och vårt talspråk måste bringas närmare folkets språk, ty det är folket – och detta måste understrykas – som är den aldrig sinande källan till vår revolutionära kultur.

En nationell, vetenskaplig masskultur – sådan är folkets antiimperialistiska och antifeodala kultur, den Nya demokratins kultur, den kinesiska nationens nya kultur.

Föreنا politiken, ekonomin och kulturen i den Nya demokratin, och ni har den ny-demokratiska republiken, republiken Kina både till namnet och gagnet, det nya Kina som vi vill skapa!

Se, det nya Kina är inom synhåll. Låt oss alla hylla det!

Hennes master har redan höjt sig över horisonten. Låt oss alla ropa välkommen!

Höj båda era händer! Det nya Kina är vårt!